dolmuş

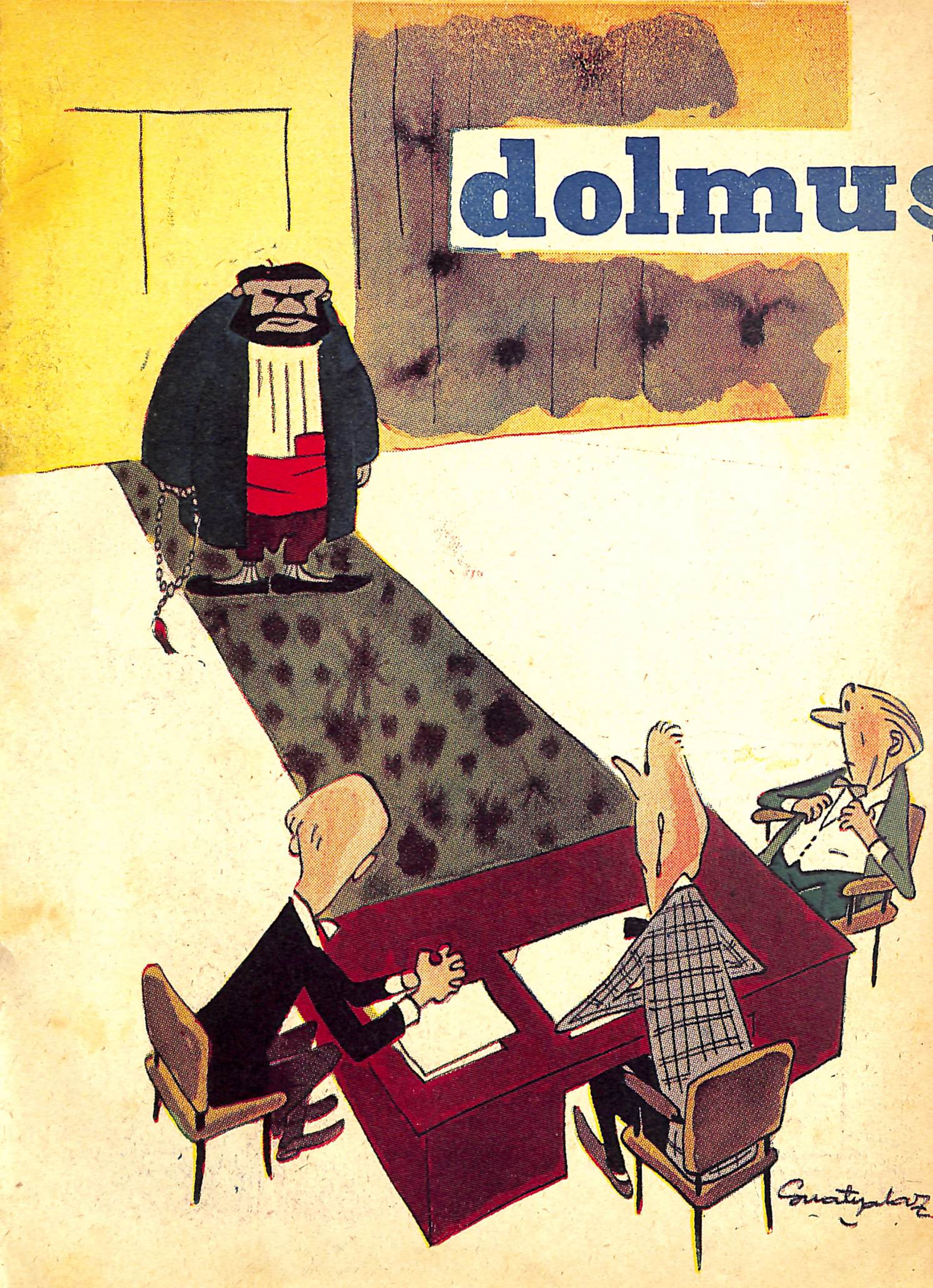

— «ATATÜRK» FİLMİNDE FENA ADAM ROLÜNE TALİBİM EFENDİLER!..

Bâbil kulesi

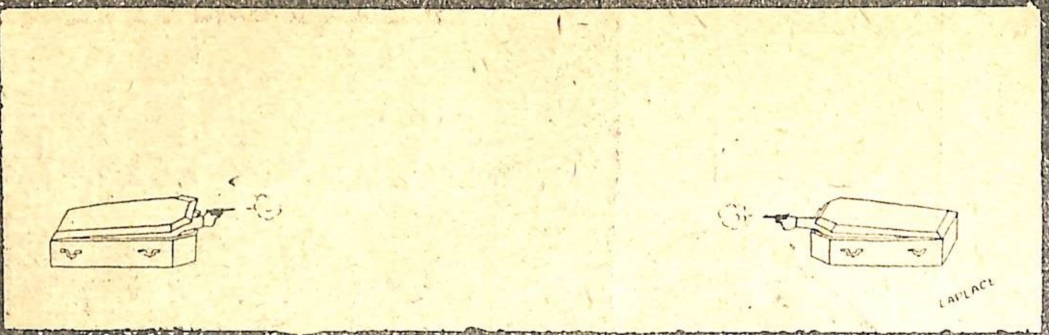

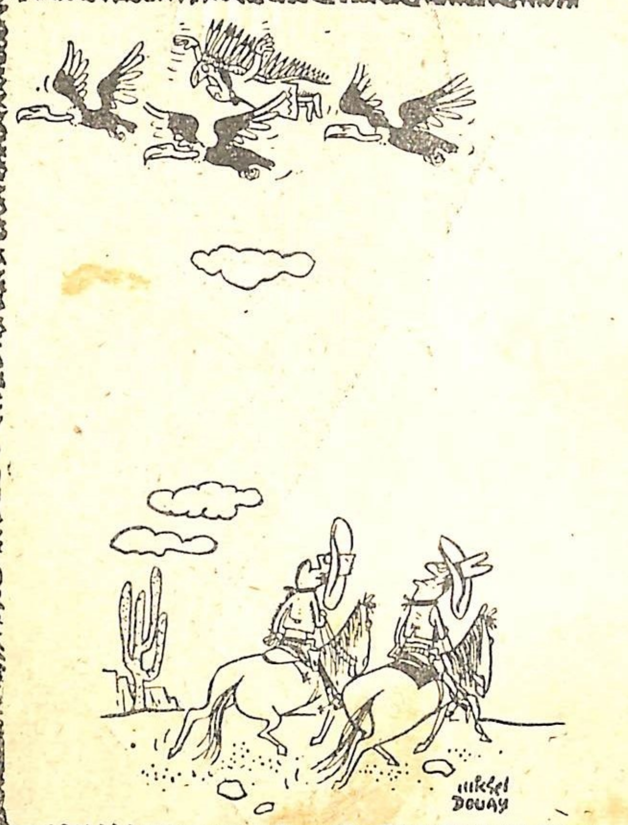

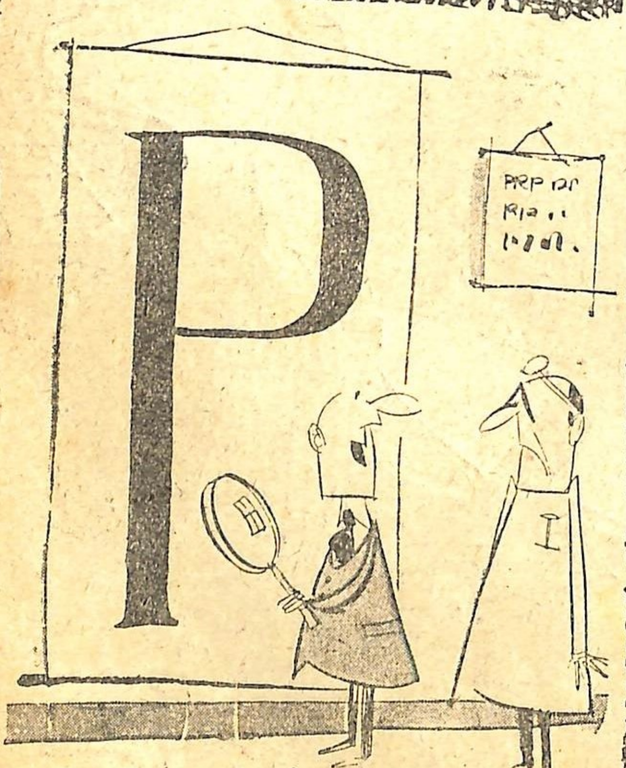

– A !...

dolmuş SİYASİ MİZAH MECMUASI Umumi Neşriyat Md. İlhan Selçuk

İMTİYAZ SAHİBİ : OSMAN A. KERMEN ÇİZGİ NEŞRİYAT MATBAACILIK VE TİCARET EVİ

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR — SAYI: 9 — SENE: 1 — CİLT: 1 — 1 MART 1956 — SAYISI 60 KURUŞ

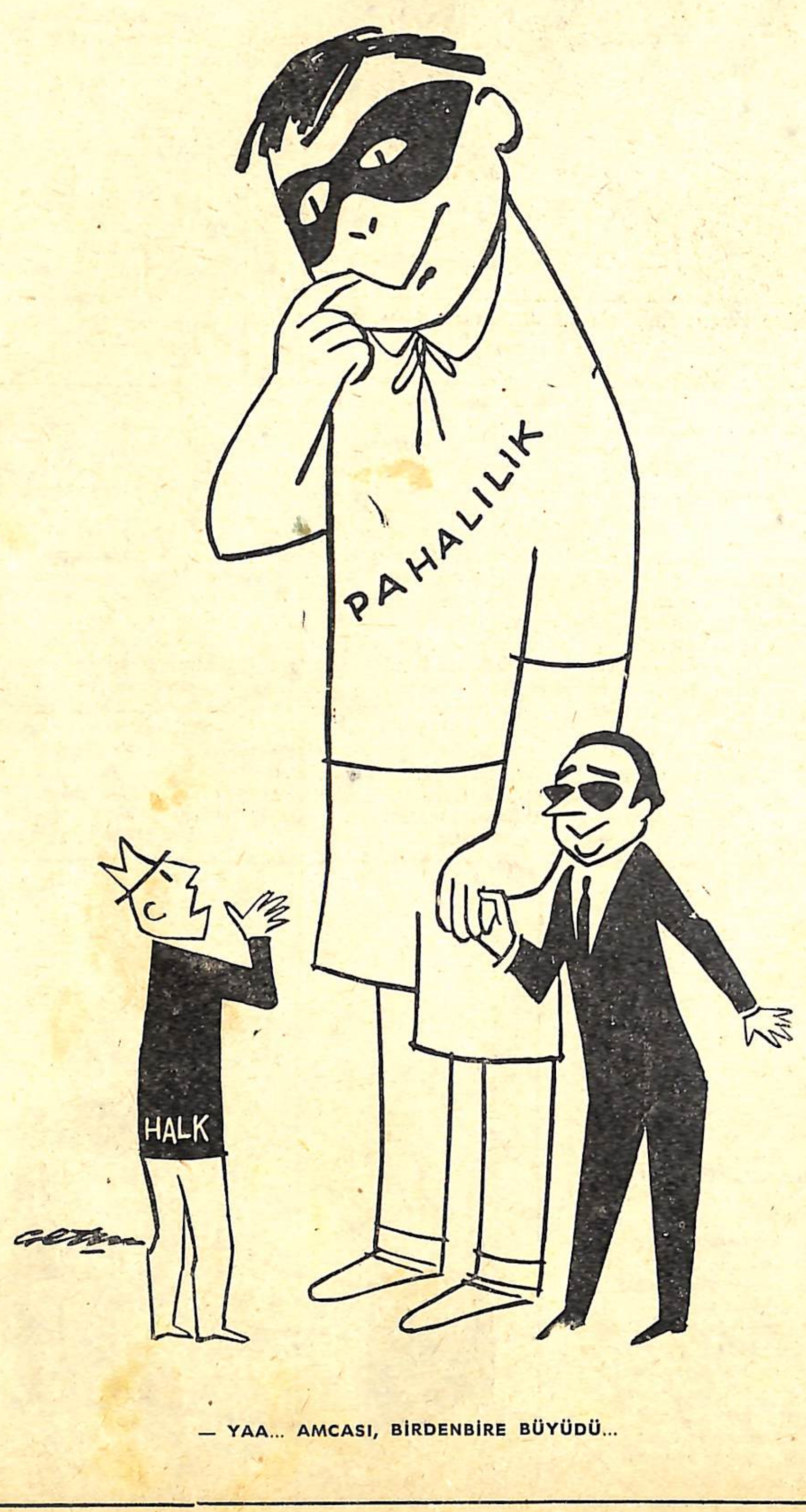

— YAA... AMCASI, BİRDENBİRE BÜYÜDÜ...

TAHKİKAT

Elli milyonluk yolsuzluk. Bütün gazeteler en büyük puntularla, birinci sayfalarında sekiz sütun üzerinden başlık verdiler. Haber günlerce çalkalandı. Çok önemli kişilerin adı geçiyordu. Memleketin göbeğindeki büyük şehirden, tâ ucundaki unutulmuş küçük köylere kadar ağızdan ağıza, kulaktan kulağa konuşulan hep bu yolsuzluktu.

Gazetelerin yazdıklarına bakılırsa elli milyon iç edilmişti. Ama sorumlu kimdi? İşte o belli değildi. Ahmet Bey,

— Benim alnım açık! diyordu.

Mehmet Bey,

— Ben her zaman hesap vermeye hazırım! diyordu.

Hasan Bey,

— Ben almadım,

Hüseyin Bey,

— Ben görmedim, diyordu.

Oysa ki gazetelere göre, Ahmet Beyin de, Mehmet Beyin de, Ali Beyin de, Vali Beyin de adları geçiyordu.

Büyük bir soruşturma komisyonu kuruldu. Komisyon, yolsuzlukta adı geçen bir adamın, soruşturmanın sonuna kadar istifasını gerekli buldu.

— Ben elli milyona tenezzül etmem! diye direnince, büyük adam istifa etmiş olduğunu, bir sabah gazetelerden öğrendi.

Nasıl büyük reklâmlarla ilân edilen romanlar gazetelerin birinci sayfalarından yavaş yavaş ikinciye, üçüncüye düşerlerse, 50 milyonluk yolsuzluk havadisi de, gazetelerin birinci sayfalarından ikinci sayfalara aktarma oldu.

∴

Yolsuzlukta adı geçenlerden ikinci derecede bir büyük adam, o büyük adam gibi nazlanmadı.

— Tahkikatın selâmeti bakımından istifa ediyorum! dedi.

Arkadan yine «tahkikatın selâmeti» bakımından üç istifa daha oldu.

Aradan zaman geçiyor ,işler tavsıyordu. Ama soruşturma komisyonu, müfettişler durmadan çalışıyorlardı. Hele oraya bir de büyük güreş müsabakaları girince, halk 50 milyonluk yolsuzluğu çoktan unutmuştu. Gazetelerdeki yolsuzluk havadislerinin önemini, hasımlarının sırtını kurt kapanıyla mindere yapıştıran as-

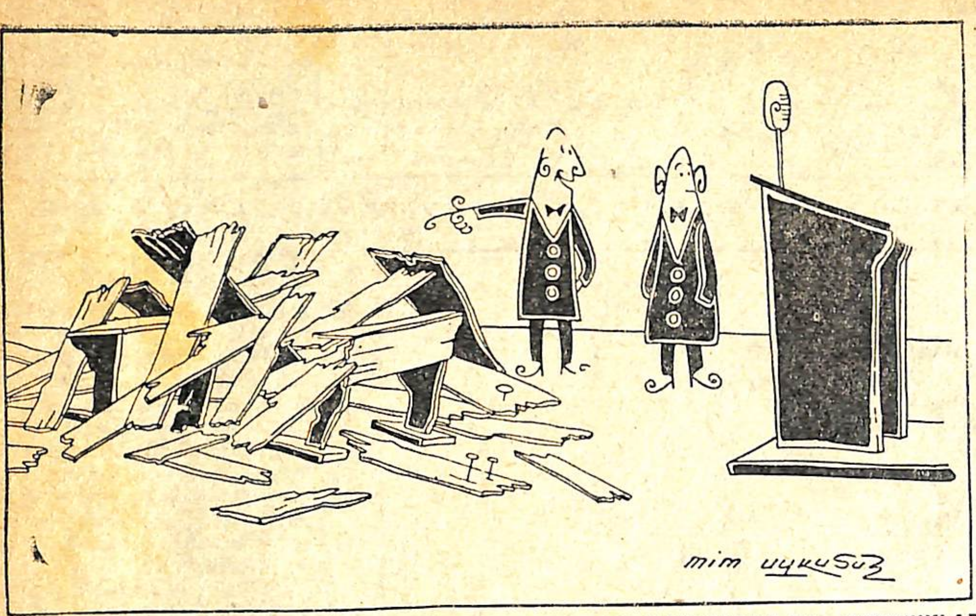

— BAK, BU KÜRSÜDEN BİR MUHALİF KONUŞMUŞ, BU SIRALARDAN DA MUVAFIKLAR DİNLEMİŞLER!...

İTHAL MALI

Bir iyimser Empire State binasının en üst katından aşağı düşmüştü. 12 nci katı geçerken kendi kendine söyleniyordu: «Allaha şükür, şimdilik daha bir şey olmadı!»

Tanınmış bir sinema artisti pasaport alıyordu, memur sordu:

— Bekâr mısınız?

Biraz düşünen artist cevap verdi:

— Eh, bâzan...

Bir İskoç köylüsü gazetesini okurken oğlu yaklaştı:

— Baba, bizim tarlaya bir inek girmiş, ne yapayım?

— Ne aptalca sual!.. Önce sütünü sağ. Sonra tarladan kovala!

lanlarımızın başarısı almıştı.

İkinci sayfalara geçen yolsuzluk gittikçe önemini kaybediyor, beş sütundan dört, üç sütuna düşüyordu.

∴

Sorumlu bulunmuştu. Soruşturma komisyonu, ne zorla istifa ettirilen büyük adamı, ne de «tahkikatın selâmeti» uğruna istifa eden ikinci derece üç büyük adamı sorumlu görmüştü. Asıl sorumlu müsteşardı.

50 milyonluk yolsuzluk yeniden alevlenir gibi olurken, araya daha büyük, biri 80, biri 100 milyonluk iki yolsuzluk daha girince, yine önemini kaybetti. Gazetelerin ancak üçüncü sayfalarında bazan üç, bazan iki sütunluk ancak yer bulabildi.

Hızla gelişen soruşturma sonunda aradan altı ay kadar geçince, müsteşarın da sorumlu olmadığı anlaşılmıştı. Sorumlu bir Umum Müdürdü. Hemen ona da «görülen lüzum üzerine» işten el çektirilmişti.

∴

Avrupanın en meşhur futbol takımının gelmesi, buradaki maçları, 50 milyonluk yolsuzluğu büsbütün unutturmuştu. Her ne kadar gazeteler, bu yolsuzluktan, soruşturma komisyonunun verdiği bilgiye göre, Umum Müdür'ün değil, müdürün sorumlu olduğunu yazdılarsa da, bu haber büyük futbol maçı haberlerinin arasına sıkıştığından hemen hemen hiç kimse farkına varmamış sayılabilir.

Daha üç ay geçince, müdürün de sorumlu olmadığı, asıl sorumlunun müdür muavini olduğu alaşılmış ve vekâlet emrine alınmıştı. Gazetelerdeki bu haber, küçüle küçüle tek sütuna inmişti. Onu da yalnız, bulanık suda balık avlamak isteyen muhalif gazeteler ara sıra yazıyorlardı.

Soruşturma bütün şiddeti ve hızıyla sürüp gidiyordu. Kamu bu işi ne kadar unutursa unutsun, soruşturma yürüyordu.

∴

Gazetelerin dördüncü sayfalarında şehir ve yurt haberleri arasında 50 milyonluk yolsuzluktan ötürü, müdür muavininin sorumlu olmadığı bu işten bir şube şefinin sorumlu olduğu yazılmıştı ama, bu haberin çıktığı gün, gazeteler Bahar bayramının havadisleri ve açılış nutuklarıyla dolu olduğundan, hiç kimsenin ilgisini çekmedi.

Bundan üç ay sonra yalnız bir gazetede asıl sorumlunun şef değil, şef muavini olduğu yazıldıysa da, bu küçük haber de, Amerikan Ciklet güzelinin bikinili bir resmiyle, bir yıldızın ve naylon külot kraliçesi seçilen dilberin resimleri arasına sıkıştığından göze pek görünmedi.

∴

Eğer o büyük cinayet haberiyle gazeteler böyle dolmasaydı, belki de gazetelerin yazdığı gibi, 50 milyonluk yolsuzluktan bir kayıt memurunun sorumlu görüldüğünü okuyan bir kaç kişi bulunabilirdi. Ama o korkunç canavar, gebe karısını, kaynanasını, ve kendisine ihanet eden arkadaşının karısını pırasa gibi doğram doğram doğramıştı.

Kurbanların doğdukları günden doğrandıkları güne kadar çıkardıkları bütün resimler kullandıkları rujun markası, ilk aşkları, hatıraları gazetelerde günlerce çıkmıştı. Bu yüzden de, kayıt memurundan sonra sorumlu bulunan muamele memuru kimsenin ilgisini çekmemişti.

∴

O sırada iktidar partisiyle, ana muhalefet partisi birbirine girmişti. İki taraf birbirlerine, siyasi tarihe girecek ağır ve heyecanlı küfürlerle hücum ettiklerinden, hiç kimsenin 50 milyonluk yolsuzluğun sorumlusunu merak edecek hâli yoktu. Sorumlu bir daktilo idi.

Daktilonun sorumluluğu haberi üstünden üç ay kadar geçince, soruşturma komisyonu kesin olarak sorumluyu ilân etti: Odacı... 50 milyonluk yolsuzluğun sorumlusu olan odacı, titiz soruşturma sonucunda, en sonra ele geçirilmişti.

Odacı, ikide birde lâhavle çekip, arkasına bakıyor, ama kendinden sonra geride hiç kimseyi göremiyordu. Odacı suçunu itiraf etti:

— Rahmetli babam söylerdi, oğlum, oku, çalış ta büyük adam ol, derdi. Dinlemedim. Sonumun böyle olacağı belli idi benim.

O gün gazeteler havadis sıkıntısı çekiyorlardı. Ne büyük bir güreş vardı, ne iddialı futbol maçı, ne açılış nutku, ne bahar bayramı, ne büyük bir cinayet, ne de büyük politikacılar birbirlerine küfür etmişlerdi. Bu yüzden 50 milyonluk yolsuzluk birden önem aldı, gazetelerin birinci sayfalarına geçti. Odacının resimleri basıldı. Ve okuyup büyük adam olmanın faydalarını belirten odacının beyanatı, gazete başlıklarında yer aldı.

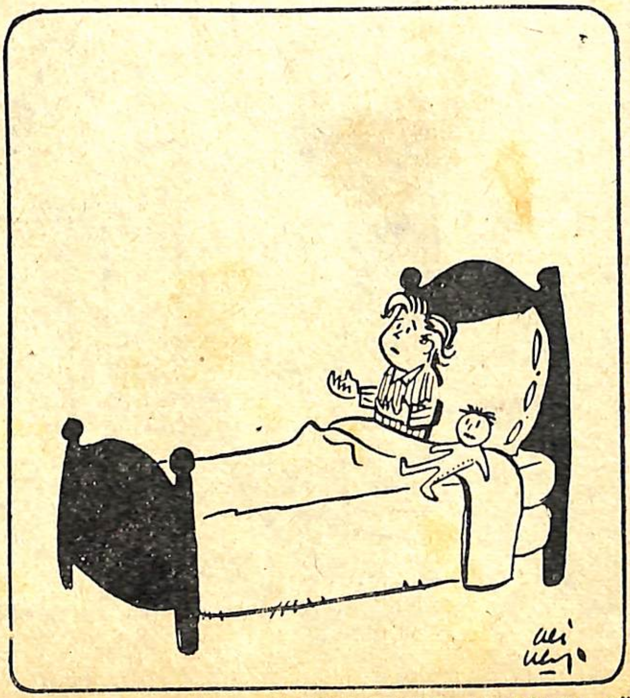

— YARABBİM, BENİ HEMENCECİK ANKARA'YA GÖNDER DE ÇABUCAK BÜYÜYEYİM, EMİ YARABBİM......

OSCAR WİLDE DEMİŞ Kİ:

FACİA

— Bir kadının hayatında yalnız bir facia vardır: Gençliğinde aşığını sevdiği halde, ihtiyarlayınca kocasını sever.

HAYAT

— Bir çok hayat yaşıyan, bir kaç defa ölmeğe mahkûmdur.

CEZA

— Tanrılar bizi cezalandırmak istedikleri zaman dualarımıza cevap verirler.

FARK

— Bir azizle bir günahkâr arasında tek fark şudur: Her azizin bir geçmişi ve her günahkârın bir geleceği vardır.

AF

— Çocuklar önce ebeveynini severler, biraz büyüyünce onları sorguya çekerler; bazen de affederler.

AŞK MACERASI

— Bir insanın kendi kendini sevmesi, bir ömür boyu sürecek bir aşk macerasıdır.

Y. A.

GAZETELER ÜÇ YAPRAĞA İNDİRİLDİ.

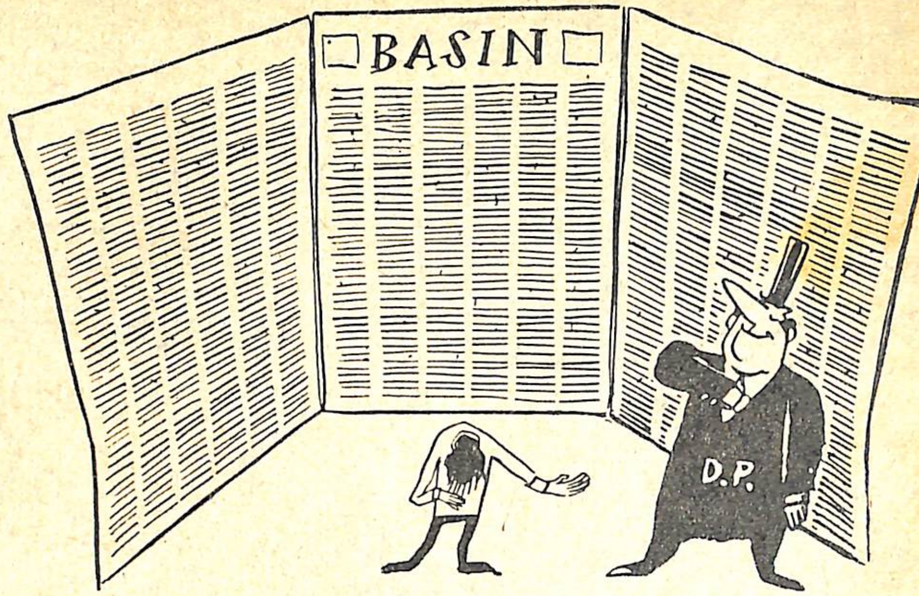

«ÜÇ DUVARLI DÜNYA»

Ankara Mektubu

Şu gazeteci dostu Demokrat partinin haline bir bakın, Allahınızı severseniz. Zavallı(!) basını «abalı» vaziyetine düşürdüler gitti. Önüne gelen onun sırtına vuruyor. Meclis Grubu demiyorlar, Encümen demiyorlar, tren-vapur demiyorlar, akıllarına nerede eserse essin basına ve mensuplarına habire yükleniyorlar. Şimdi de bu moda oldu. Mebuslardan biri sinirlenip, asabileşip te kötü bir lâf etti mi, gazeteler de bunu yazdı mı, tamam. Hemen ertesi günkü celsede biri kürsüye fırlıyor:

— Allah aşkına arkadaşlar, geçen celsede hepimiz vardık. Gazetelerin yazdığı şu lâflar söylendi mi burada?

Tabii arkasından bütün mebuslar bir:

— Hâşâ...

yı bastırıyorlar. Ondan sonra bir takım «karar» teklifleri.. Yok, Encümen müzakerelerinin basına intikalini men'edelim, yok Grup toplantılarının gazetelerde neşrini önleyelim, falan-filân. Hem de bunun için Meclis'e kanun getirilmesini teklif edenler bile çıkıyor. Ve minelgaraip, doğrusu.

Bu «basın düşmanı» mebuslarımızın başında çıtı-pıtı İzmirlimiz Nuriye Pınar Hanım efendi geliyorlar. Hatırlıyacaksınız her halde. Hani şu geçenlerde Menderes hariç bütün kabinenin devrilmesine sebep olan Grup toplantısından sonra kendisinden bir haber alabilmek ümidiyle yaklaşan gazetecilere:

— Vaziyet normaldir, efendim.

Vezicesini savuran, beş dakika sonra da bütün kabinenin tepe-takla yuvarlandığı haberi yayıldığı zaman, paylar gibi:

— Ne olacak, yazacak mevzu buldunuz, değil mi?

Diye kafa tutan Nuriye Pınar Hanım-efendi. Bizim çocuklar anlattılar. Bu defa da bir İstanbul - Ankara tren yolculuğu esnasında (patronluğuna rağmen) gazeteciliğin pîri olan Ahmet Emin Yalman üstadımıza:

— Bu sizin muhabirleriniz «mektep kaçkını» bir kaç çocuktan ibaret...

Buyurmuşlar. Moto - trenin restoranında vukubulan bu görüşmeyi yandaki masada bulunan Bursa mebusu Raif Aybarın da duyduğunu söylüyorlar.

İki satırlık bir kanun teklifinin gazetelerin birinci sayfalarında neşrini temin için fellik - fellik gazetecilerin peşinde koştuğumuz günler öyle hemen unutulacak kadar uzak bir mâziye ait değil ki, Nuriye hanım. Ama bundan sonra — sayın Menderes'in tâbiriyle söyleyelim ? «Avucunuzu yalayın,» olmaz mı?

İki numaralı basın düşmanı Sait Bilgiç'ten öyle uzun uzun bahsetmeyeceğiz ama, asıl şu, daha düne kadar gazeteciliğin üstadlarından sayılan Mekki Sait Esen'e ne diyeceksiniz? O da Grupta açmış ağzını, yummuş gözünü. Mebusluğun verdiği sarhoşluktan mıdır, nedir:

— Efendim, demiş, bu gazetecilik de çoluk çocuğun elinde kaldı artık. Ehemmiyet vermeyin yazdıklarına. Hiçbiri mühim değildir..

Esen'in iki sene kadar evvel, (yeni mebus olduğu sıralarda) Ankara Gazeteciler Cemiyetinin Reisi sıfatiyle beraber çalıştığı İdare Heyeti üyelerinden bahsederken:

— Canım, kim oluyormuş bu çoluk - çocuk. Bir Cavit Oral, meselâ neye girmesin bu İdare Heyetine... Seviyesiz bir İdare Heyetidir, bugünkü...

Meâlindeki sözünü bilenler için yukarıdaki söz hiç de yadırganacak, beklenmeyecek cinsten değildir hani. Öyle ya, dün başkanı bulunduğu İdare Heyeti üyeleri için, bugün bütün gazeteciler için... Peki, ya yarın?

Mekki Sait Esen'in, yakında, memleketi çoluk çocuğun idare ettiği iddiasını savurduğunu görürsek, bu gidişle, hiç şaşmayacağız.

Ankara'da bugünlerde en aktüel mevzu bu. Bilhassa gazeteciler ve mebuslar hemen hemen başka hiçbir şeyden bahsedemiyorlar. Vaktiyle bu «seviyesiz idare heyeti» meselesinde kazan kaldıranlar Nusret Baban'la, Cüneyd Arcayürek olmuştu ama bu defaki Ankara gazetecilerine fena koydu. Geçen gün Mecliste hazır bulunan gazeteciler hemen bir müracaat yazısı hazırlayarak Esen'in Ankara Gazeteciler Cemiyetinden ihracı için imza toplamaya başladılar. İstanbul'da da aynı mahiyette bir hareket duyuldu. Netice ne olur; Esen, parlak zekâsiyle bu curcunalı günleri de atlatıverir mi bilinmez ama, Zafer gazetesinde çıkan tekzipnâmesi de pek şaheserdi, doğrus . Şu satırları aynen alıyorum:

«Meki Sait Esen, bu neşriyat dolayısiyle muhabir arkadaşlarına sitem etmektense şu tavsiyede bulunmayı tercih ettiğini söyledi: «Hayâsızlığı bu dereceye vardıran bu yalan kumkuması kaynağına bir daha itimad etmeyiniz. Güveninizi kötüye kullanmakta ve müzevirliği ile hepimizi üzmektedir.»

Haberi okuyan bir gazeteci arkadaş kahkahayı bastı:

— Eyvah, dedi. Mekki'yi bu defa Büyük Millet Meclisinden de, Demokrat Partiden de ihraç edecekler..

— Neye?

— Baksanıza, gazetecilerin Grup haberlerini aldığı kaynak için «Hayâsızlığı bu dereceye vardıran bu yalan kumkuması kaynağı» sıfatını kullanıyor. Gazeteciler Grup haberlerini mebuslardan aldığına göre bu kelimelerle kastedilen D. P. li mebuslardan başka kim olabilir ki?

Dolaşan rivayetlere göre, Esen, kendisinin Grupta bu sözleri söylediğini yazan gazetelerin Ankara muhabirlerini mahkemeye verecekmiş. Hele Yeni Sabah'ın sempatik Niyazi Kotay'ına fena içerlemiş, diyorlar. Bizim «İsm-i Şerif» Fethi Giray da Karpiç'teki seri nutuklarına yeni bir mevzu bulduğundan memnun:

— Mekki Sait çocuk mu, yahu? diyor Böyle lâf eder mi o hiç?...

İnşallah öyledir Fethiciğim, ama yine de bizden sana bir «Ah Fethi, vah Fethi... Eskişehirli Fethi...»

K. H.

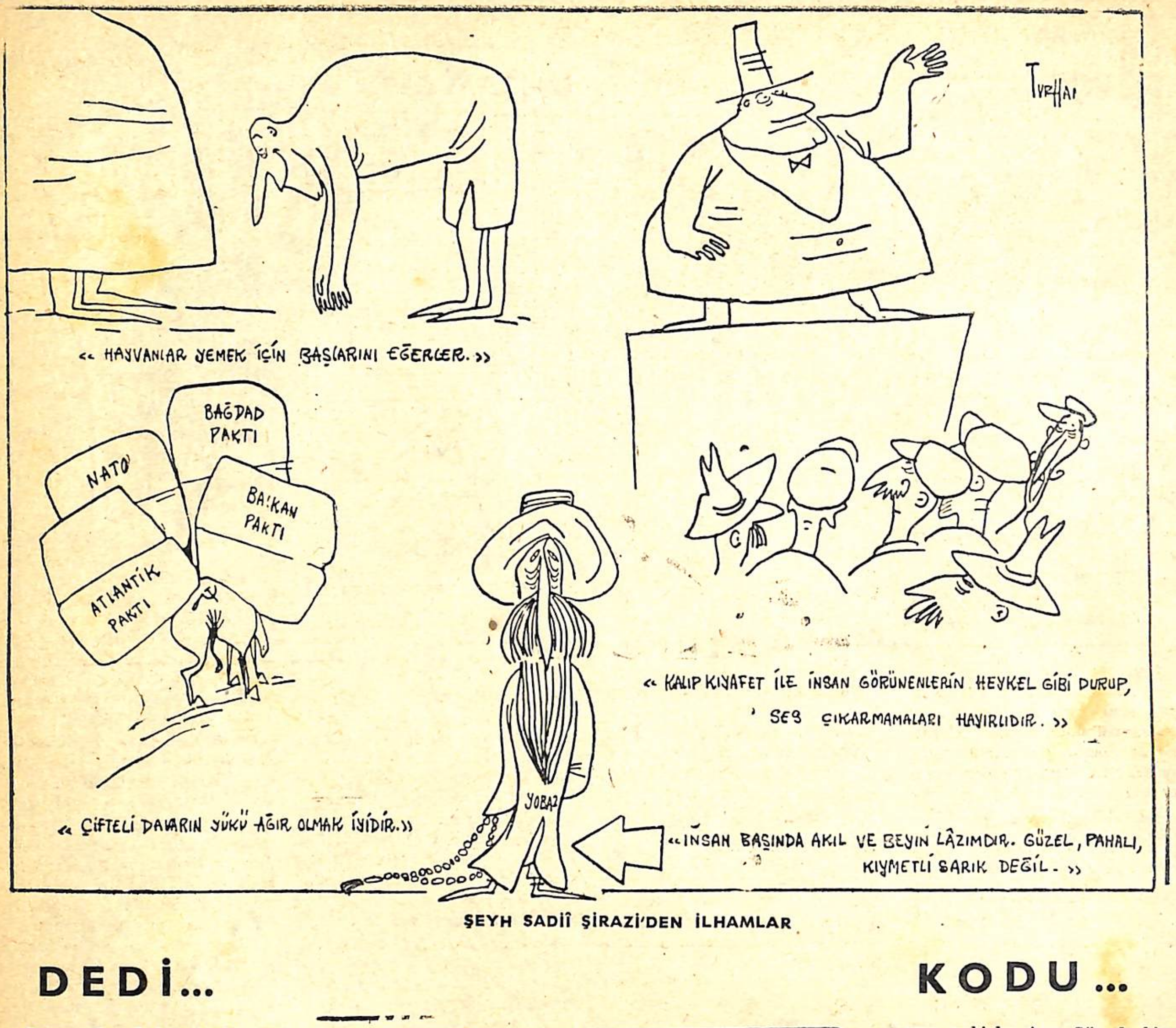

ŞEYH SADİÎ ŞİRAZİ'DEN İLHAMLAR

DEDİ... KODU...

Geçen gün «Zafer» in iç sayfalarında bir haber çıktı Haberin üst başına yakışıklı bir delikanlının resmini de koymuşlar. Baktım, meşhur (!) opera rejisözlerimizden Aydın Gün... Ne sahneye koyduğu eserleri, ne de kendini tanımam ama, oldum olası şu san'atkâr milletine (sahtesine de, has'ına da) zaafım vardır, okudum haberi. Baş tarafı hiç mühim değil. Aydın Bey Avrupa'da bir tetkik turnesine çıkacakmış. Haydi, dedik, her sene yüzlerce «pistonlu» nun çıktığı tetkik turnelerine bir «pistonlu» daha ilâve edilmiş. Bir şey değil. Hâvadisi okumaya devam ettim. A, o, o da nesi? «Sayın eşi operamızın kıymetli sopranolarından Azra Gün de bu seyahatinde kendisine refakat edecektir» demez mi? Hem de şimdi tam opera mevsimiymiş, onun için bu seyahat gayet isabetliymiş vesaire... Seyahatin isabeti hakkındaki mütalâaya - bizim operamız ne olacak peki, diyip - itiraz etmeyelim ama, peki bu Azra Gün de kim oluyor acaba, demekten kendimi alamadım. Sonra hemen toparlandım. «Sakın bu bizim şirin Erdoğan Çaplı'nın bir iki hafta evvel ayrıldığı Azra Çaplı olmasın. .» Ve soruşturdum.

Hakikaten de o imiş... Meğer bu tetkik seyahati hikâye değilmi imiş? Maarif Vekâleti Aydın'ı da, Azra'yı da çok severmiş. Onların evlenmeleri sırasında tipatrodaki vazifelerinden uzaklaşıp «Bal ayı»yapamıyacaklarına üzülmüşler, tutmuşlar böyle bir tetkik seyahati icad edivermişler. Hem de maaşlarından gayri ayda 1000 er lira tahsisat, ayrıca harcırah verilmesini sağlamak suretiyle.

Hem bu «Bal ayı» değil, «Ballar Ayı» oluyor doğrusu. Ve insan neden dünyaya Aydın Gün veya Azra Çaplı olarak gelmediğine yanıyor:

Öyle ya, işi sıkı tut, 66 defa evlen ve ömrünü 66 defa 6 aylık «Bal Ayı» nda geçir.
Ne alâ memleket...

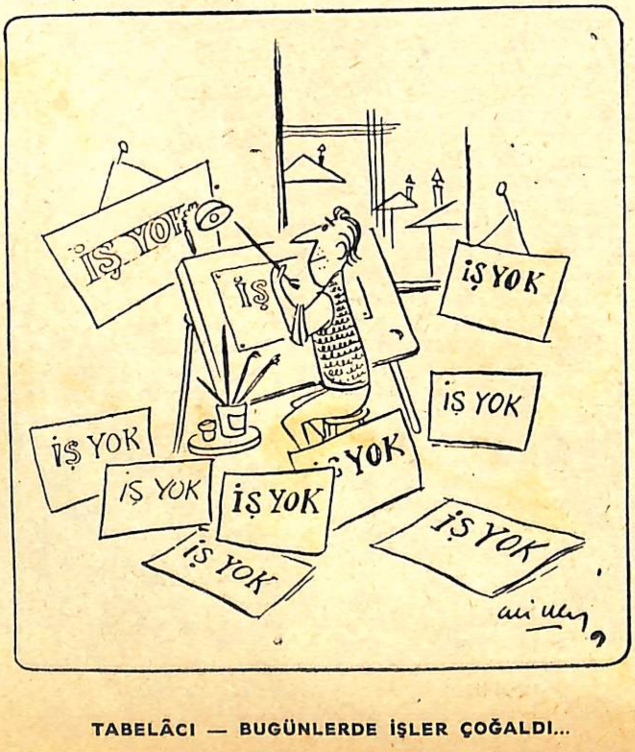

TABELÂCI — BUGÜNLERDE İŞLER ÇOĞALDI...

OSCAR WİLDE DEMİŞ Kİ:

FACİA

— Bir kadının hayatında yalnız bir facia vardır: Gençliğinde aşığını sevdiği halde, ihtiyarlayınca kocasını sever.

HAYAT

— Bir çok hayat yaşıyan, bir kaç defa ölmeğe mahkûmdur.

CEZA

— Tanrılar bizi cezalandırmak istedikleri zaman dualarımıza cevap verirler.

FARK

— Bir azizle bir günahkâr arasında tek fark şudur: Her azizin bir geçmişi ve her günahkârın bir geleceği vardır.

AF

— Çocuklar önce ebeveynini severler, biraz büyüyünce onları sorguya çekerler; bazen de affederler.

AŞK MACERASI

— Bir insanın kendi kendini sevmesi, bir ömür boyu sürecek bir aşk macerasıdır.

Y. A.

GAZETELER ÜÇ YAPRAĞA İNDİRİLDİ.

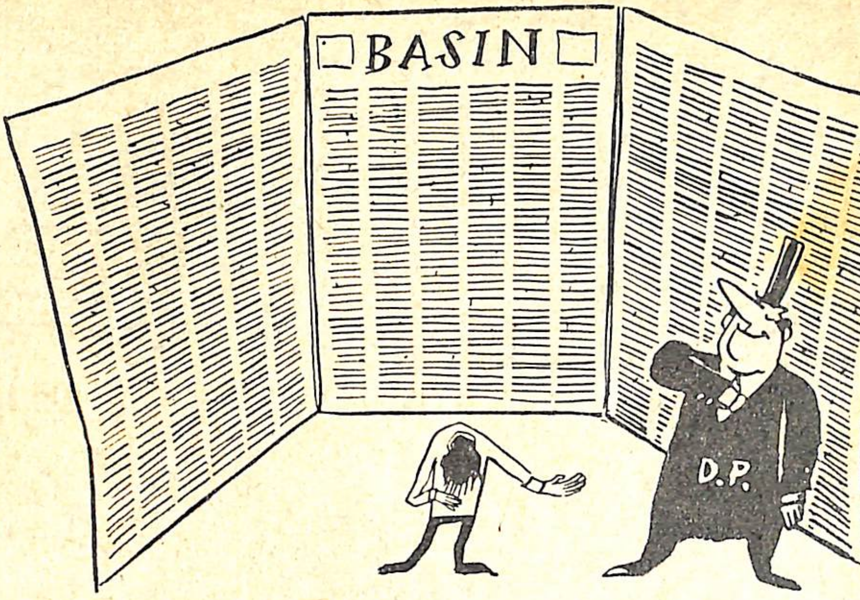

«ÜÇ DUVARLI DÜNYA»

Ankara Mektubu

Şu gazeteci dostu Demokrat partinin haline bir bakın, Allahınızı severseniz. Zavallı(!) basını «abalı» vaziyetine düşürdüler gitti. Önüne gelen onun sırtına vuruyor. Meclis Grubu demiyorlar, Encümen demiyorlar, tren-vapur demiyorlar, akıllarına nerede eserse essin basına ve mensuplarına habire yükleniyorlar. Şimdi de bu moda oldu. Mebuslardan biri sinirlenip, asabileşip te kötü bir lâf etti mi, gazeteler de bunu yazdı mı, tamam. Hemen ertesi günkü celsede biri kürsüye fırlıyor:

— Allah aşkına arkadaşlar, geçen celsede hepimiz vardık. Gazetelerin yazdığı şu lâflar söylendi mi burada?

Tabii arkasından bütün mebuslar bir:

— Hâşâ...

yı bastırıyorlar. Ondan sonra bir takım «karar» teklifleri.. Yok, Encümen müzakerelerinin basına intikalini men'edelim, yok Grup toplantılarının gazetelerde neşrini önleyelim, falan-filân. Hem de bunun için Meclis'e kanun getirilmesini teklif edenler bile çıkıyor. Ve minelgaraip, doğrusu.

Bu «basın düşmanı» mebuslarımızın başında çıtı-pıtı İzmirlimiz Nuriye Pınar Hanım efendi geliyorlar. Hatırlıyacaksınız her halde. Hani şu geçenlerde Menderes hariç bütün kabinenin devrilmesine sebep olan Grup toplantısından sonra kendisinden bir haber alabilmek ümidiyle yaklaşan gazetecilere:

— Vaziyet normaldir, efendim.

Vezicesini savuran, beş dakika sonra da bütün kabinenin tepe-takla yuvarlandığı haberi yayıldığı zaman, paylar gibi:

— Ne olacak, yazacak mevzu buldunuz, değil mi?

Diye kafa tutan Nuriye Pınar Hanım-efendi. Bizim çocuklar anlattılar. Bu defa da bir İstanbul - Ankara tren yolculuğu esnasında (patronluğuna rağmen) gazeteciliğin pîri olan Ahmet Emin Yalman üstadımıza:

— Bu sizin muhabirleriniz «mektep kaçkını» bir kaç çocuktan ibaret...

Buyurmuşlar. Moto - trenin restoranında vukubulan bu görüşmeyi yandaki masada bulunan Bursa mebusu Raif Aybarın da duyduğunu söylüyorlar.

İki satırlık bir kanun teklifinin gazetelerin birinci sayfalarında neşrini temin için fellik - fellik gazetecilerin peşinde koştuğumuz günler öyle hemen unutulacak kadar uzak bir mâziye ait değil ki, Nuriye hanım. Ama bundan sonra — sayın Menderes'in tâbiriyle söyleyelim ? «Avucunuzu yalayın,» olmaz mı?

İki numaralı basın düşmanı Sait Bilgiç'ten öyle uzun uzun bahsetmeyeceğiz ama, asıl şu, daha düne kadar gazeteciliğin üstadlarından sayılan Mekki Sait Esen'e ne diyeceksiniz? O da Grupta açmış ağzını, yummuş gözünü. Mebusluğun verdiği sarhoşluktan mıdır, nedir:

— Efendim, demiş, bu gazetecilik de çoluk çocuğun elinde kaldı artık. Ehemmiyet vermeyin yazdıklarına. Hiçbiri mühim değildir..

Esen'in iki sene kadar evvel, (yeni mebus olduğu sıralarda) Ankara Gazeteciler Cemiyetinin Reisi sıfatiyle beraber çalıştığı İdare Heyeti üyelerinden bahsederken:

— Canım, kim oluyormuş bu çoluk - çocuk. Bir Cavit Oral, meselâ neye girmesin bu İdare Heyetine... Seviyesiz bir İdare Heyetidir, bugünkü...

Meâlindeki sözünü bilenler için yukarıdaki söz hiç de yadırganacak, beklenmeyecek cinsten değildir hani. Öyle ya, dün başkanı bulunduğu İdare Heyeti üyeleri için, bugün bütün gazeteciler için... Peki, ya yarın?

Mekki Sait Esen'in, yakında, memleketi çoluk çocuğun idare ettiği iddiasını savurduğunu görürsek, bu gidişle, hiç şaşmayacağız.

Ankara'da bugünlerde en aktüel mevzu bu. Bilhassa gazeteciler ve mebuslar hemen hemen başka hiçbir şeyden bahsedemiyorlar. Vaktiyle bu «seviyesiz idare heyeti» meselesinde kazan kaldıranlar Nusret Baban'la, Cüneyd Arcayürek olmuştu ama bu defaki Ankara gazetecilerine fena koydu. Geçen gün Mecliste hazır bulunan gazeteciler hemen bir müracaat yazısı hazırlayarak Esen'in Ankara Gazeteciler Cemiyetinden ihracı için imza toplamaya başladılar. İstanbul' da da aynı mahiyette bir hareket duyuldu. Netice ne olur; Esen, parlak zekâsiyle bu curcunalı günleri de atlatıverir mi bilinmez ama, Zafer gazetesinde çıkan tekzipnâmesi de pek şaheserdi, doğrus . Şu satırları aynen alıyorum:

«Meki Sait Esen, bu neşriyat dolayısiyle muhabir arkadaşlarına sitem etmektense şu tavsiyede bulunmayı tercih ettiğini söyledi: «Hayâsızlığı bu dereceye vardıran bu yalan kumkuması kaynağına bir daha itimad etmeyiniz. Güveninizi kötüye kullanmakta ve müzevirliği ile hepimizi üzmektedir.»

Haberi okuyan bir gazeteci arkadaş kahkahayı bastı:

— Eyvah, dedi. Mekki'yi bu defa Büyük Millet Meclisinden de, Demokrat Partiden de ihraç edecekler..

— Neye?

— Baksanıza, gazetecilerin Grup haberlerini aldığı kaynak için «Hayâsızlığı bu dereceye vardıran bu yalan kumkuması kaynağı» sıfatını kullanıyor. Gazeteciler Grup haberlerini mebuslardan aldığına göre bu kelimelerle kastedilen D. P. li mebuslardan başka kim olabilir ki?

Dolaşan rivayetlere göre, Esen, kendisinin Grupta bu sözleri söylediğini yazan gazetelerin Ankara muhabirlerini mahkemeye verecekmiş. Hele Yeni Sabah'ın sempatik Niyazi Kotay'ına fena içerlemiş, diyorlar. Bizim «İsm-i Şerif» Fethi Giray da Karpiç'teki seri nutuklarına yeni bir mevzu bulduğundan memnun:

— Mekki Sait çocuk mu, yahu? diyor Böyle lâf eder mi o hiç?...

İnşallah öyledir Fethiciğim, ama yine de bizden sana bir «Ah Fethi, vah Fethi... Eskişehirli Fethi...»

K. H.

Gina Lollobrigida ile Sophia Loren arasındaki savaş

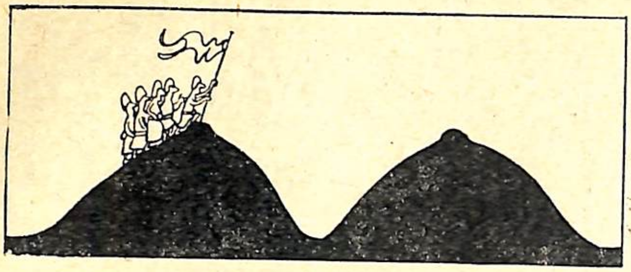

Demokrasi için, halk için, hak ve hürriyet için durmadan mücadele eden, taraflı ve tarafsız gazetelerimizin en çok yer verdikleri, en önemli konuları olan Gina Lolobrigida ile Sophia Loren arasındaki amansız savaşa dair harb muhabirimizin Roma'dan verdiği son savaş haberlerini okuyucularımıza bildiriyoruz.

Bildiren: Mütekaidîn-i Askeriyeden Kolağası Asım Üsküdar

1 Şubat 1956

Gina - Sophia arasındaki savaş dün gece Sophia'nın sevgililerinden biriyle Gina'nın bir gece kulübünde beraber görünmeleri yüzünden şiddetlenmiştir. Sophia ateş püskürmektedir.

2 Şubat 1956

Dün gece yarısından sonra şiddetli bir karşı taarruza geçen Sophia Loren, Gina'nın çevirmekte olduğu filmin rejisörünü iki taraftan kuşatmaya muvaffak olmuştur. Gina, düşmanına karşı yeni müttefikler elde etmek üzeredir.

4 Şubat 1956

Gina, düşmanı Sophia'ya kati darbeyi indirmek için, dünkü basın toplantısında gazetecilere verdiği beyanatta, gardrobunda 2500 takım elbisesi, yedi sandık da iç çamaşırı olduğunu, fakat iç çamaşırı giymediğini söylemiştir.

5 Şubat 1956

Sophia Loren bugünkü harp tebliğinde 600 bin dolar değerinde mücevherleri olduğunu, iki saat arkadaşlık ettiği bir milyonerin kendisine 100 bin dolar değerinde bir kolye hediye ettiğini bildirmiştir.

6 şubat 1956

Harb şidetli bir safhaya girmiştir. Yakında iki artistin saç saça, başbaşa gelerek bir meydan muharebesi vermeleri beklenebilir. Gina, dün geceki baloda, Sophia'nın emirberliğini yapan erkekleri ayrı ayrı önce kuşatmış, sonra sarmış, hepsini esir etmiştir.

7 şubat 1956

Sophia'nın ordusundaki sevgili askerler Gina'nın emrine, Gina'nınkiler de Sophia'ya geçmişler, böylece kuvvetler yer değiştirmişlerdir. Dün sabaha karşı Sophia'ya dördüncü baskın yapılmış, Sophia harb tebliğinde düşmanın anî saldırışları karşısında kahramanca dayandığını bildirmiştir.

8 şubat 1956

Gina'ya taarruz eden kuvvetler tepelerden birini kısa bir zaman elde etmişlerse de, Gina'nın karşısında beş dakika ancak dayanabilmişlerdir. Öbür tepe düşmeden Gina, saldıranlara göğüs germiştir.

9 şubat 1956

Sophia daha fazla mukavemet edemeyerek teslim olmuşsa da, sütyenini düşman kuvvetlerine bırakarak esir kampından kaçmaya muvaffak olmuştur. Düşman yalnız bir hattı içtima ele geçirebilmiştir.

10 şubat 1956

Gina keşif taarruzunu atlatmıştır. Düşmanın indirme yapmak ihtimali kuvvetlidir. Gina öncülerini ileri sürmüştür. Tepeye bayrak direği dikilememişse de, arkadan kuşatılan vâdi tamamen zaptedilmiştir.

11 şubat 1956

İki taraf ağır zayiat vermiştir. Zaptolunan arazi ve zayiatın cins ve miktarını bildiriyorum:

Gina kuvvetlerinden:

Esas kuvvet (1.68 boy 60 kilo)
Arızalı arazi (Göğüs 106,5 cm.
Kapalı arazi (Bel 56,5 cm.)
Ağır top (Kalça 107 cm maşallah))

Sophia kuvvetlerinden:

Namlı ve mermi (Boy 1.69 - Ağırlık 62 kg.)
Öncü kuvvetler (Göğüs 108 cm.)
Ardçı kuvvetler (Bel 56 cm.)
İhtiyat kuvvet (Kalça 99 cm.)

12 şubat 1956

Sophia bir göğüs ucu farkiyle mağlûp olmuştur. Ama hiç merak etmeyin; sizin gibi böyle 5000 kilometre uzaktaki kadınların kalçasiyle, beliyle, göğsüyle avunan insanlar oldukça ve bunları yazan gazeteler bulundukça daha çoook Sophia'lar, Gina'lar, Marilyn'ler, Rita'lar ortaya çıkar.

YAZISIZ

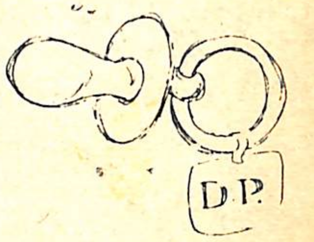

MEMUR MAAŞLARINA YAPILAN ZAM...

ŞEREFE!

Harry isminde bir Amerikalı bir meyhaneye girer, tezgâha yanaşır. Tezgâhtara:

— «Ver bir kadeh viski» der ve ilâve eder. «Harry içince herkes içer.»

Tezgâhtar hemen oradaki müşterilere ve kendisine birer kadeh viski doldurur.

Harry: — «Şerefe!» der.

erkes: — «Şerefe!» der içerler viskileri.

- «Tazele!» der.

r tazeler.

fe!»

efe!»

arry boş kadehi tez... bırakır, elini cebine atar ve bir dolar çıkarıp ...zgâha koyarken:

— «Harry ödeyince herkes öder,» deyip çıkar dı-

Düşenin Dostu Olmaz

«Düşenin dostu olmaz» diye bir lâf vardır. Bizim memlekette ise düşeceği vehmedilenin dahi dostunun bulunamıyacağı bir vakıa.. Misal mi, istiyorsunuz? İşte en yenisi: Dr. Mükerrem Sarol.

Partiden ihrac edileceği haberinin gazetelerde muhteşem puntolu başlıklarla verildiği günlerden bir tabloyu hatırlıyorum:

Ankara Palas'tayız Saat 14 sularıdır. Otelin lokanta kısmından yemeklerini yemiş meb'uslar birer ikişer sökün ediyorlar. Gazeteciler tetiktedir. Zira Dr. Sarol da içeride. Bekliyorlar. Bir masada İzmir mebusu Pertev Arat Sarol'u ne kadar sevdiğinden, onun ne kadar kıymetli ve sağlam bir Demokrat olduğundan bahsediyor. Hem de muhatabı kimlerdir, biliyor musunuz? Gazeteciler. (Pertev Arat bilâhare Dr. Sarol hakkında Meclis tahkikatı açılması için D.P. Grupuna takrir veren adamdır.) Bir ara mevzu «Parti Disiplini» meselesine dâkülürken Sarol salonda görünüyor. Bir anda bütün gazeteciler, foto muhabirleri etrafını sarıyor. Sarol, hülâsa ediyor:

«— Ben, diyor, Fenerbahçeliyim. Takımda günü birinde bana yer vermezlerse tutup ta Beşiktaş'a mı geçmem lâzım? Ne münasebt.. Oturur, Fenerbahçe'nin kapısında beklerim. Beni nasıl olsa bir gün yine takıma çağıracaklardır.

Sarol bunu Demokrat Partili hüviyetine de teşmil ediyor.

Salonda masa masa oturmuş olan mebuslarda bâriz bir «Sarol'u görmemezlikten geliş» gayreti müşahede ediliyor. Nihayet beklenen dâvet köşedeki bir masadan geliyor. Burada Nuriye Pınar, Muhlis Erdener ve daha bir iki mebus vardır. Ayağa kalkarak «buyur» ediyorlar Sarol'lu. İçinde küçük bir uhdenin mevcudiyeti tabiî olmakla beraber Sarol o gün Ankara Palas'ın en pervasız, en meydan okuyan adamı halindedir. Bir koltuğa mütebessim bir çehre ile oturuyor. Biraz sonra da yemek salonundan Sarol'un iki eski ve aziz dostu sökün ediyor: Celâl Fuat Türkgeldi ile Fürûzan Tekil. Sarol'la gözgöze geliyorlar ve - galiba - ar belâsı o tarafa yöneliyorlar. Sarol'un tam yanındaki boş sandalyeye mecburen Türk geldi oturuyor.

Gazetecilerin ve diğer meb'usların gözleri sadece o masadadır. Herkeste bir tecessüs, bir merak, Hareketlerden bir şeyler kapmaya, dudak kıpırdanışlarından konuşmaları anlamaya çalışıyorlar. Tam o sırada gazeteciler grupu içinden bir foto muhabiri Sarol'un masasına doğru ilerliyor. Maksadı Sarol'la Türkgeldi'nin bu kara (!) günde bile nasıl yanyana olabildiklerini ve sahih bir vesika halinde tesbit etmektir. Bu sefer gözler masaya bir kaç adım yaklaşmış olan foto muhabirinin üzerine çevrilmiştir. Fakat ne olmuşsa işte bu bir anlık çevriliş esnasında olmuş, Sarol'un yanındaki iskemle boşalıvermiştir. Herkes merakla Türkgeldi'nin nereye kayboluverdiğini anlamaya çalışırken durumu bir iki kişi ancak görebilmiştir:

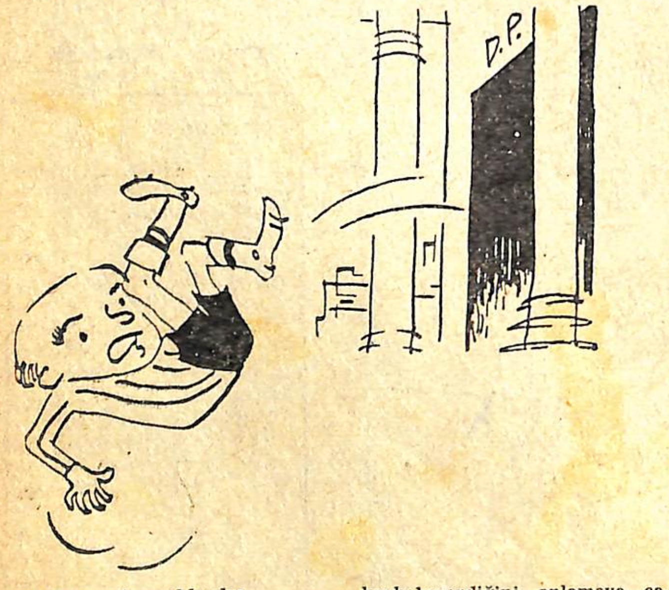

Sarol'un bir iki ay öncesine kadar en yakın arkadaşı olan, etrafında pervaneler gibi dönen İstanbul mebusu Celâl Fuat Türkgeldi masanın tam gerisinde bulunan arka kapıdan sıvışıvermiştir.

Ve gidiş, o gidiş...

***

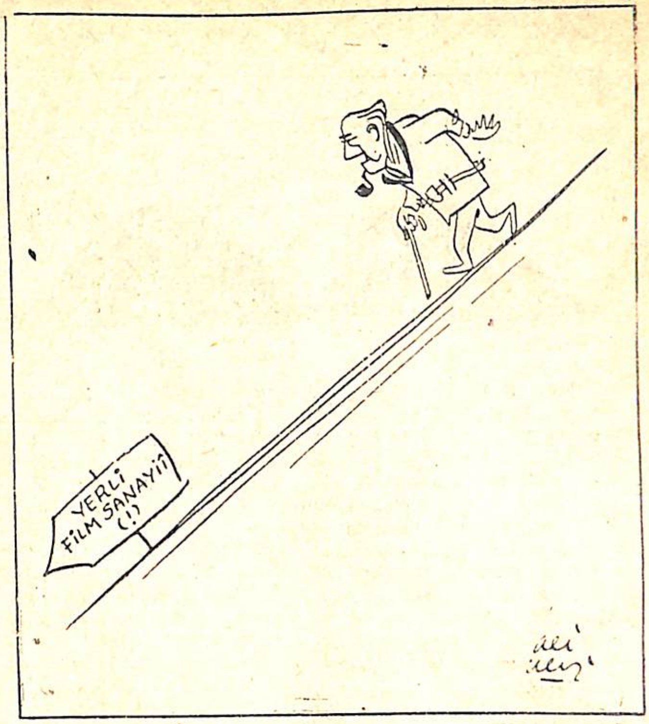

TİYATRO NEREYE GİDİYOR?

Eski Devlet Vekili Dr. Mükerrem Sarol şimdi hakkında açılmış olan Meclis tahkikatı - nın neticesini bekliyor. Meşhur Hariciyecimiz Fuat Köprülü nam Profesörümüzün mahirane bir el-ensesi ile çok sevdiği D. Partiden de muvakkaten ihrac edilmiş bulunan Dr. Sarol'un bu günkü durumu bazı düşmanları tarafından kat'î bir hezimet olarak vasıflandırılmakta ise de hâdiseleri iyi takip eden çevreler tamamen aksi kanaati izhar ediyorlar. «Sarol, o teşkilâtçı ve yaman partici Sarol şimdi kış uykusuna yattı. Meclis tahkikatı işi neticelenip temize çıktıktan, partiden ihracını da iptal ettirdikten sonra o yine eskisinden daha kuvvetli, ve daha sağlam olarak Demokrat Parti saflarındaki yerini alacaktır. Üstelik eskisinden çok daha mümtaz yerini(!) diyorlar.

Bu sözlerde hakikat payının kuvvetli olduğuna inanmamak için pek sebep yok ama Ankara siyasî dedikodular panayırı halindeki hayatına devam edip gidiyor. Hele bu bakımdan en velûd mahal muhakkak ki, «Türkiyenin İki Numaralı Parlâmentosu» sayılabilecek olan Ankara Palas otelidir.

Dolaşan dedikoduların en başında da Fuat Köprülü'nün Başvekil olmak ihtirası geliyor Hattâ geçenlerde mebuslardan biri 19 lar hareketinin başlangıcında Fuat Köprülü'nün de bulunduğundan bahsetti. Dedi ki:

— 19 lar hareketi aslında Fuat Köprülü'nün bir kombinezonu idi. Fethi Çelikbaş'la arkadaşlarını da tahrik eden asıl o idi. İlk projelere göre, ileride kuracakları parti iktidara gelince Köprülü Başvekil olacaktı. Fakat nedense Nasdettin Hoca'nın yoğurt mayası tutmadı. Köprülü mü çark yaptı, yoksa ötekiler mi onu «ekarte» ettiler? İşin burası meçhul...

Fakat bilinen bir şey varsa o da Köprülü'nün bir müddetten beri Sarol'la uğraşmakta olduğu, onu devirmeye çalıştığı...

Fakat Mükerrem Sarol'un, hakkında tahkikat açılması kararı verilen son Büyük Millet Meclisi toplantısında Köprülü'den «Aziz ve muhterem mesaî arkadaşımız» kelimeleri ile bahsedişini de ya güzel bir siyasî nezaket ve jest veya «bükemediğin eli öp» örneği telâkkî ediyorlar.

Sarol böylece bir Atasözünü daha bize hatırlatıyor:

«Sana taşla dokunana sen ekmekle dokun...»

Bununla beraber eski Sarol'u hatırlıyanlar parlak devirlerinde bu atasözünü neden hatırlamadı acaba diye bir hayli düşüneceklerdi.

BABANA SOR

İŞİN İÇİNDEN KENDİ KENDİNE ÇIKAMAZSAN BABANA SOR.

H. MATİSSE

TRAMVAYA ATLAMAK

Cafer Bezci «Hasköy» — Bey abi, benim en çok heveslendiğim şey, çok süratle giden bir tramvaya atlamaktır. Fakat bunu bir türlü beceremiyorum. Ne olur, bana tramvaya nasıl atlanacağını târif eder misiniz?

Gayet basit: Meselâ tramvay tam sizin hizanızdan geçerken ona paralel (muvazi) olarak koşmaya başlayın. Yetişince sol elinizle kapının kenarındaki tutamağı yakalayın ve zıplayın. Göreceksiniz, bir kaç saniye içinde kendinizi arkadan gelen kamyonun altında bulursunuz.

İŞARET VERMİYOR

C. K. Rahatsızoğlu «Lâleli» — Efendim, ben bundan 6 ay evvel bir gün karşıki apartmanın penceresinde çok güzel bir kız gördüm. Tabiî o da beni gördü. Kısa zamanda aramızda temiz bir sevgi doğdu. Fakat bir türlü onu sokakta görüp konuşamıyordum. Buna da çare buldum .Kız her akşam saat 8 de pencereye çıkıyor, ben de ona işaretle meramımı anlatıyordum. Kız önce işaretlerimi anlamadı, sonra öğrendi. Haklıydı da, çünkü ben bahriyeli olduğum için bayrakla işaret veriyordum. Kız da aynı usulü öğrenip cevap vermeğe başladı. Ne akıllı kızmış değil mi? Neyse, uzatmayalım, bu bayrak hikâyesi beni artık adamakıllı sıkmıştı. Dile kolay bu, beyefendi, tam altı ay bayrak sallamak.

Nihayet bir gün kıza işaretle «Yarın ne olur, Yenikapı'da bir sandala binip biraz gezelim, bu vaziyete tahammül edemeyeceğim sevgilim» dedim. Kız cevap olarak «Pekâlâ sevgilim» demez mi? Artık sevincimden âdeta uçuyordum. Ertesi gün randevu verdiğim saatte Yenikapıya gidip kayığı tuttum. Fakat kız gelmedi. Derhal dönerek pencereye koştum. Sevgilim suratı bir karış, bana şu işareti verdi. «Artık beni unutun» O gündenberi onu bir daha göremedim. Acaba neden dersiniz?

O akşamki radyoyu dinleseydiniz sebebini derhal anlardınız. O akşam radyoda şöyle bir lâf edildi: «Deniz Kuvvetleri Komutanlığından: Denizcilere 163 sayılı ihtar. Arzı 16 derece 26 dakika kuzey, tulü 37 derece 21 dakika güney, mezkûr saha dahilinde top atışları yapılacağından denizcilerin bu saha dahilinde seyir etmemeleri önemle ihtar olunur.» Siz ne cesaretle bu mıntakaya sefer edecektiniz?

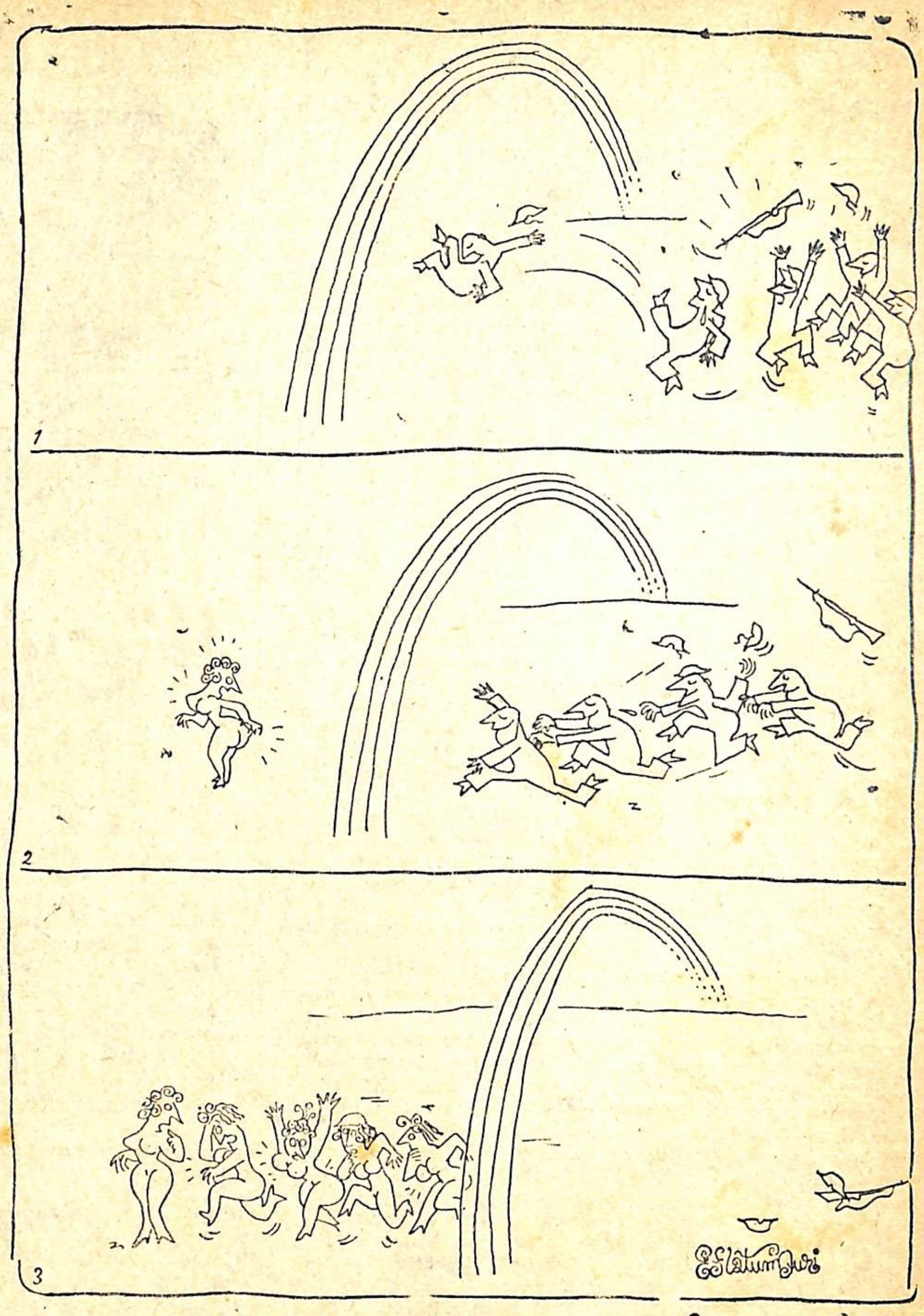

YAZISIZ

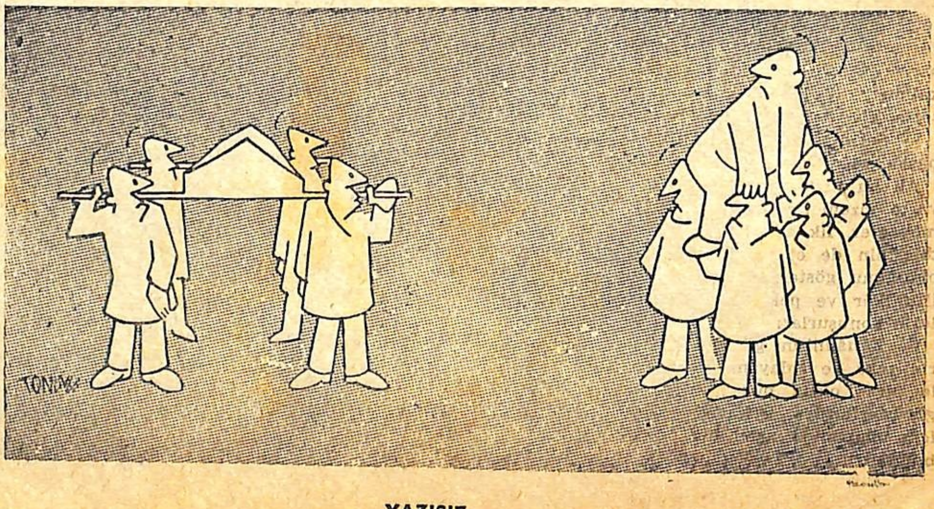

YAZISIZ

Ben sizi böyle tahmin etmezdim

YAZAN. ÇETİN ALTAN

Maupassant'ın bir hikâyesini hatırlarım. Fransa'nın taşra şehirlerinden birinde yaşayan kendi halinde bir notercik vardır. Geliri iyi, evi sakin, hayatı muntazam bir notercik... Tek merakı güzel sanatlardır. Bilhassa, sesi de biraz güzel olduğu için musikiye deli olur. Evinde zaman zaman müzik ziyafetleri verir; onu bunu çağırır, kensisini alkışlatır. Tek derdi Paris'in sanat muhitine karışamamış olmaktır.

Bir gün Paris'e gider; aklına eser, hazır gelmişken şu sanatkârların toplandığı kahveye uğrayayım, der.. Uğrar da.. İsmini gazetelerden bildiği bir ressamla tanışır, sevinçten deli olur. Birlikte ressamın atölyesine giderler.. Bir kaç sandalye, iki şövale, yerlere konmuş yarım tablolar. Bir de mum... Ressam o akşam dostlarını da dâvet etmiştir. Atölyesini süsleyecektir. Noterin eline bir süpürge tutuşturur:

— Temizle bakalım, der, madem geldin buraya...

Noter, kan ter içinde kalır, iki kat, elinde süpürge savurtur durur tozları...

Arkasından ressamın gönlü çeker, dostlarına cemile olsun diye bir fıçı çemberine mumlar takarak avize yapmak ister. Noterin ceketini, yeleğini çıkarıp adamı, tavana çemberi takmaya zorlar.. O sırada ressamın metresi girer içeri. Haydi bir kavga.. Tablolar uçuşur, avize kopar, ressam, şimdi geliyorum, diye gider ve gelmez bir daha.. Fakat başka sanatkârlar gelirler, bir takım kadınlarla içerler, tepinirler, şarkılar söylerler.. Noter de içer, sarhoş olur.. Ayıldığı vakit sabahtır, birisi de elbisesini giyip gitmiştir...

Zavallı taşra noteri, sanatkârları kutsal bir âlemin kimseleri olarak hayal edip durur ve onlarla tanışmak isterken, bir tavan arasında don gömlek kalmıştır. Ev sahibi kocakarı zorla atar kendisini dışarı...

— Serseri, der, git bir daha başka yerde sız...

Ah bu yazıyı çiziyi sevip de, yazıp çizenlerin muhitini bilmeyenler. İlk karşılaşmada ken dilerinin de o] babda bilgileri olduğunu göstermek için pek iltifatkâr ve pek uzun cümlelerle konuşurlar:

— Zâtıâlinizin gösterdiği derin zekâ ve anlayışın ışıklariyle biraz olsun pür nûr olup, görüşlerinizden istifade etmek için bilmem ki nasıl bir fırsat bulmalıyız.

İnsanın dili dolaşır, aklı karışır:

— Estağfurullah, der.

— Teveccühünüz, der.

— Lûtfediyorsunuz, der.

Fakat iltifat bitmez:

— Sizlerin derin ve eşsiz kabiliyetleriniz sayesindedir ki bizim gibi zavallı istidat fakirlerinin ufkunda şemsler tulû ediyor. Bendenizin de bazı manzumelerim vardır. Bir müsait zamanınızda mutlaka tenkidlerinizi öğrenmek isterdim. Hayda...

Pek Arapça, pek methederek, pek nazikâne konuştuğu için:

— Birader, benim senden canım sıkıldı, diyemezsin...

İster istemez peşinize takılır.. Bir meyhanede birer tane çakıştırırsınız. O hâlâ devam ediyordur:

— Zâtıâlinizin yanında bir kadeh içmek saadetine erişmenin yüksek huzuru ve gururu içinde, siz üstadın şeref ve saadetine...

İki kadehin tokuşması...

Siz sarhoşlarsınız... Dışarı çıkmak ihtiyacını duyarsınız... Ayağa kalkınca, kibar kibar sorar:

— Nereye teşrif, üstad nereye gidiyorlar?.

Alışkanlıkla:

— Çişimi yapıp geleceğim, dersiniz...

Bu kadar mutantan, ufuklu, şemsli, üstadlı, kelebek kanadı gibi süslü süslü iltifattan sonra bu basit, reel ve samimi söz, pek dokunur dosta..

O sırada bir arkadaş gelir bağırır:

— Ulan itoğlu it, nerdesin gene, zamparalık peşindeymişsin... Allah versin...

Misafirde büsbütün bir duraklama...

Yeni gelen arkadaş masaya çöker. Misafiri de gözü tutmadığı için dönüp herife ters ters bakar...

İkisini de tanıştırırsınız... Adam yeni gelenin de ismini tanıyorsa baştan başlar nutka:

Sizler bu memleketin medarı iftiharı... v.s...

Fakat mutlaka sonunda bir noktada anlaşmazlık çıkar. Adam nazikâne uslûbuyla memlekette kadınların açılıp saçılmasını, pek doğru bulmadığını arzetmektedir.

— Haydi yahut değiştir bu kafayı mirim'le, başlayan bir cevap alır.

O arada bir dost daha gelir. O da lâfa karışıp adamı tiye almaya başlar.. İş çığırından çıkar, adam kızarır, bozarır, nihayet o da kızar:

— Ben sizleri adam zannederdim, yazıklar olsun, kopuk alayı, der...

Sonunda hep beraber bu ince sanat meraklısını döversiniz tabii.. Zavallı o muhitle tanıştığına, tanışacağına lânet eder ve ne zaman o akşam tanıdıklarından birisinin ismi geçse hemen mütalâasını bildirir:

— Haydi geç canım, serseri onlar, tanırım hepsini.

Bir takım kimselere göre yazı yazan mutlaka ağırbaşlı, şakaklarına kır düşmüş, her sözünde hikmet bulunan biri olacaktır. Bir de karşılarına ufak tefek, sarhoş olunca fazla gülüp konuşan, yahut bol bol kadınlardan bahseden geveze, hacimsiz bir genç çıktı mı, hük mü basarlar: Haydi canım, adam zannederdik biz de onu.

Geçenlerde bir ahbap, karikatüristlerle tanışmış.. O anlatıyordu:

— Garip insanlar, diyordu, karikatürleri yemek yedikleri masada yapıyorlar. Akıllarına esince kol güreştiriyorlar. Sonra bir tanesinin kızı geliyor, haydi yarıda bırakıp işi çekip gidiyor.. Birbirleriyle sanat münakaşası yapsınlar, konuşup görüşsünler diye bir gün hepsini çağırdım, viski ikram ettim. Viskileri içtiler, sarhoş oldular, hiç öyle sanat lâfı falan etmeden:

— Haydi artık gidelim, dediler, gittiler......

En emin yol sanatkârı sadece eseriyle tanımaktır. Kendisini tanıyıp ne yapacaksınız? O daimî olarak standart bir tip olmamanın kıvranışı ve çıkışı içindedir Onun o tavrını yadırgayanlara işte sokaklar, evler, daireler... Normal hareket, normal nezaket, olgun tavır, Arapça beyit, takvim yaprağı felsefesi oralarda efendi efendi yaşayanlardadır.. Sanatsa biraz kavga, biraz hırçınlık, biraz parasızlık ve bir hayli küstahlık ister...

HER HAFTA BİR ADAM

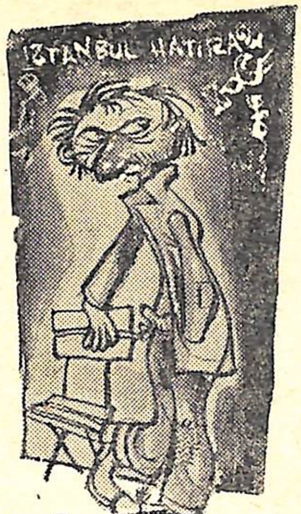

Hüsnü

HÜSNÜ: İlk bakışta insana nakliyat anbarları civarında rastlanan kimselerden biri intibaını veren, bütün gayretlerine rağmen üzerinde pardesü, kaşkol, şapka bir araya gelmeyen, yaz ve kış mevsimlerinde daima karamelâ kâğıdı renkli bir ceket ve çivit mavisi bir pantalonla dolaşan, ayakta şarap içilen yerlerde 15 kuruşluk fıstık, otuz kuruşluk turşu ve birinci sigara refakatinde iki bardak şarapla kafasını bulan bir âdem oğludur.

Meyhâneden çıkarken, «Benim abim böyle yerlerde bir idi» türküsünü söyleyerek, önünde yürümek felâketine duçar olan ilk kadına «Abla, seni yaradana kurban olayım, ye beni de sayende neşemi bulayım» gibi lâflar eden, kadının o yakınlarda bulunan bir polis memuruna: «Memur efendi, bu adam deminden beri beni tâciz ediyor» diye şikâyeti üzerine polis mârifetiyle karakola posta edilen ve geceyi nezarethanede geçiren, bu zaman zarfında «Abi vallahi ben öyle dümenlere girecek adam değilim. Bir kere yüzüme bak. Ben daima hatun kişilere hürmet ederim» diyen Hüsnü, kadının şikâyetini geri almasiyle serbest bırakılan birisidir. Karakoldan çıkar çıkmaz arkadaşı Hamdinin kahvesine düşüp: «Abi, dün gece bir karı araklamışım, ama karı diyorum sana.. Sonra da Şevketin taksiye atıp bir iyi neşemizi bulduk» diye konuşması usuldendir. Böylelikle vakayı bir de tahrif ederek anlatan Hüsnü'yü içinizde merak edip de görmek isteyen çıkarsa, kendisini şu anda «Şen Marmara» meyhanesinde veresiye içerken bulabilir...

FIKRALAR

GÜÇ İŞ

Adam, merdivenden düşmüş, bacağını kırmıştı. Doktor bacağı alçıya koydu ve hastaya merdivenlerden çıkıp inmeyi yasak etti. Altı ay sonra bacak iyileşmişti. Doktor alçıyı çıkardı.

— Artık merdivenlerden inip çıkabilir miyim?

— Tabiî...

— Ah, çok memnun oldum. Su borularından tırmanmak çok güç oluyordu.

∴

NEREDE GÖRMÜŞ

Reis sabıkalıya sordu:

— Bu bıçağı tanıyor musun?

— Hayır Reis bey!

Celseye ara verilir. Yarım saat sonra hâkim sualini tekrarlar:

— Bu bıçağı tanıyor musun?

— Evet Reis bey.

— Nihayet itirafa başladın. Bu bıçağı nerde gördün bakalım?

— Burada Reis bey, biraz önce siz göstermiştiniz!..

∴

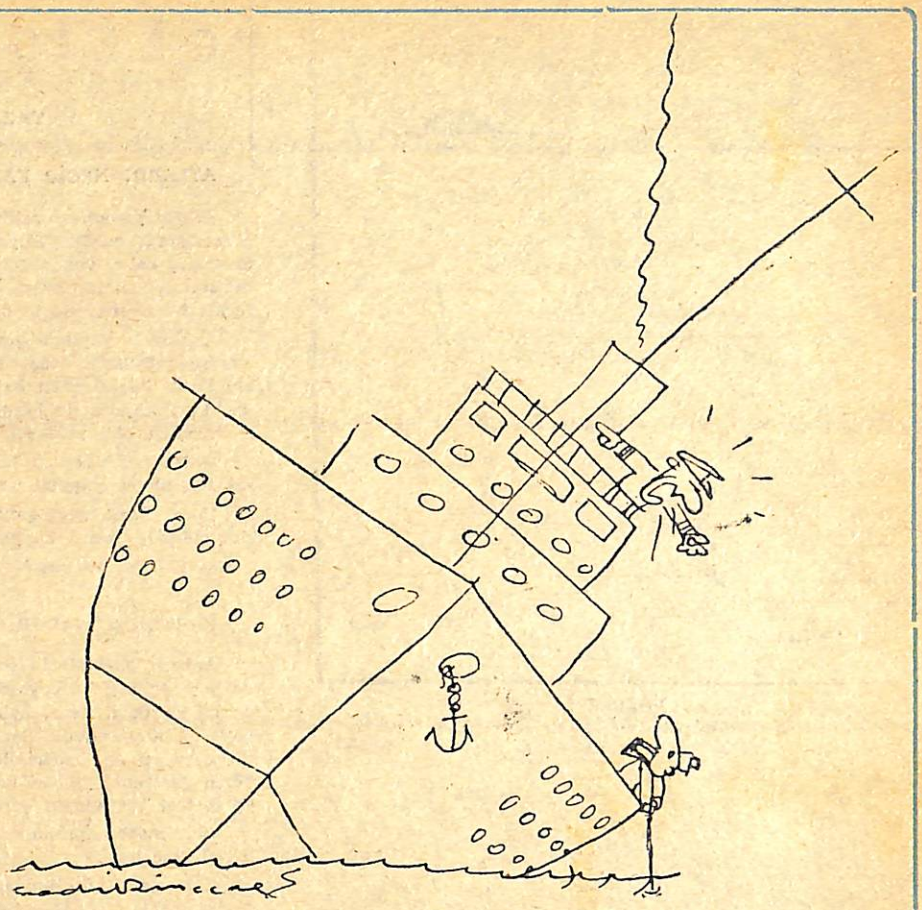

YAZISIZ

KÜÇÜK HİKÂYE

Bilgili çocuktu doğrusu. İlâhiyat doktoruydu. Tarih-i Taberîyi Arapçadan okuyordu Ancak iki derdi vardı. Bir önüne gelene elektrikli saatin zıplayarak dönen yelkovanını göstermek, iki, zina üstüne münakaşa etmek...

— Canım, diyorlardı saatin yürüdüğü de görülür müymüş hiç, atıyorsun. Hani nerde zıplıyor yelkovan?

— Vallahi zıplıyor, diyordu.

Sonra gözleri saatte, eli yanındakinin bileğinde; tetikte bekliyordu. Tam yelkovan zıplarken:

— Bak işte zıpladı, diye bağırıyordu.

Yavaşça başlarını çevirip bakıyorlardı:

— Haydi yahu, nerde zıplamış, olduğu gibi duruyor işte...

O inatla, ısrarla, sabırla yelkovanın zıpladığını göstermek için elinde arkadaşının bileği, gözünü saatten ayırmıyordu. Ve bütün gün «İşte bak» larla, «Haydi ulan, atma yahu» lar devam edip gidiyordu. Usananlar:

— Sahi zıplıyormuş, diyorlardı..

Bu sefer başkalarına gidip, yelkovanın zıpladığını onlara göstermeğe uğraşıyordu..

Zina bahsinde de müthiş mutaassıptı.. Bir kadınla nikâhsız konuşmak dünyanın en büyük günahıydı.. İkide birde insanın karşısına dikilip:

— Haydi münakaşa edelim, diyordu .

— Ne münakaşası?

— Münakaşa işte, zina üstüne... Siz zinayı mübah görüyor musunuz?

— Hohoho, elbette yahu, zina olmasa hayatın tadı mı kalırdı?...

— Siz Müslüman değil misiniz yoksa?...

— Yoo, Müslümanım...

— E nasıl müslümansınız? Kuranı kerimi azimi'şan «Harama bakmayasın» der.

Desin canım aldırmaaaa, şu ölümlü dünyada.. Evamiri aşere de var o; onuncu madde ve «Ve zina etmeyesin» diyor.. Olacak iş mi yahu?

— Peki siz hiç zina ettiniz mi?

— Hüüü sorar mısın be?

— Ya babanız? O tabii etmemiştir. Gitgide bozuluyor nesil de ondan.. Biz ilâhiyatçı olarak bunu önlemek istiyoruz. Babanıza benzemelisiniz..

— Babam da nerden çıktı? Hem babam niye zina etmesin?

— Etmiş midir, dersiniz?

— Tahmin ederim.

— Ama siz tabii o zinanın şeyi değilsiniz?

— Ulan buraya bak ilâhiyat doktoru, ağzını bozma..

— Münakaşa ediyoruz, siz ben zina ederim, babam da etmişti, dediniz de. Acaba dedeniz. Yahut daha iyisi nineniz ne kanaatteydi acaba.. Zinayı onlar da sizin gibi mubah görüyorlar mıydı?

Lâfı uzatır da uzatırdı.. İslâm hukukuna göre zinanın sabit olması için kadınla erkeği dört ayrı köşeden dört ayrı adamın görmesi ve kadınla erkeğin arasında sicim geçirilmesi lâzımmış. Sicim geçmezse eh işte o zaman zina var, sayılırmış.. Şimdiki polisler böyle yapmıyorlarmış..

Zavallı ilâhiyat doktoru, zina mubahtı, değildi; şöyle olursa, böyle olursa olmazdı, derken evli bir kadınla suçüstü yakalandı. Şimdi içerde yatıyor ve gene polislere kızıyor.. Olur mu dini islâma göre ip vasıtasiyle tesbit etmediler diye.

Ç. ALTAN

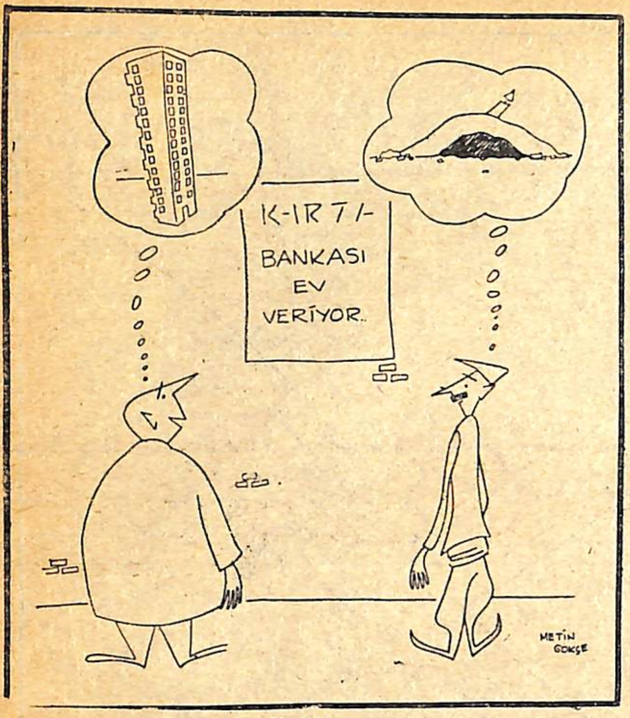

YAZISIZ

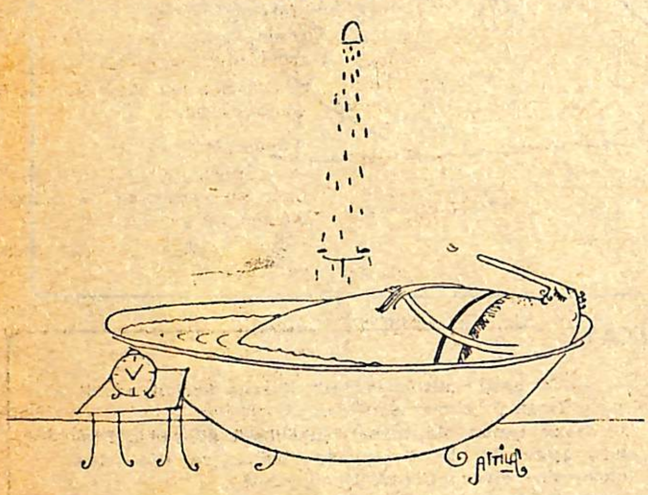

YAZISIZ

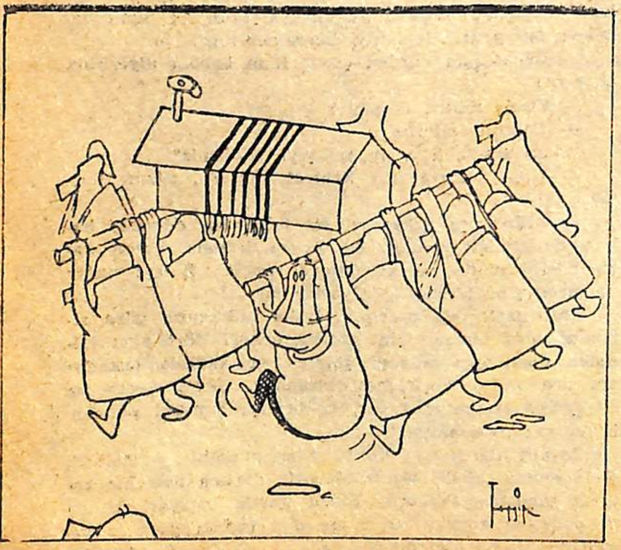

YAZISIZ

GELİŞİ GÜZEL

YAZAN : ERTOK

ATLARIN NECİP FAZILI

At yarışlarına meraklı olanlar bilirler, Rölâns diye bir İngiliz kısrağı vardır. Huysuz bir hayvan, bir türlü starta girmez, geç kalır, yahut gerisin geri koşar... Ama, bir de girdi mi starta, yakalayabilene aşkolsun. Yarışı mutlaka birkaç boy farkla bitiriverir. Böyle bir at işte Rölans.

Ankarada yapılan son Cumhurbaşkanlığı koşusunda da kayıtlıydı Rölans. Ama bahsi müşterek harici tutulmuştu. Necip Fazıl Kısakürek'in baht oyunlarına olan ilgisi malûm. İşte üstâd bu koşuda da bermutad hâzır ve nâzırdı. Bir ara yanına gençten biri yaklaşarak sordu:

— Ne dersiniz üstadım, Rölans'a bir mikdar ganyan oynasak mı, birşey yapabilir mi acaba?

Necip Fazıl nevi şahsına münhasır pozlarından bir tanesini aldıktan sonra karşısındakine tane tane şöyle dedi:

— Rölans, atların Necip Fazıl'ıdır... Çıkarsa gelir...

KARTON KOCALAR:

Ankara gazetelerinden birisinin Yazıişleri Müdürü odasında beş altı kişi oturuyordu. İçlerinden ikisi kadındı. Yanlarında da kocaları. Ama, öyle kocalar ki, Bedii Faik'in diliyle «O biçim»... Kapı açıldı .Necip Fazıl gözüktü. Kısakürek, sarı eldivenleri elinde, içerdekilere şöyle bir nazar atfetti ve müteakiben gazetede çalışan hemen herkesin duyabileceği bir ton ve teatral bir edayla şunları söyledi:

— Merhaba hanımlar, merhaba beyler ve siz... merhaba karton kocalar...

Gülüşmeler, takılmalar, falan filân...

Aradan yarım saat geçmişti. Necip Fazıl Yazıişleri Müdürünün odasından çıktı. Kendisine olan hayranlığını sık sık ifade etmeğe bayılan bir muhabir Necip Fazıl'a yaklaşarak:

— Üstadım, dedi. Nükteniz muazzamdı.

Necip Fazıl kaşlarını çatarak:

— Yaa, demek anladınız... dedi.

— Evet efendim.

— Yazık, herkes anladı, herkes anladı ama karton kocalar anlıyamadılar...

FLY BY AİR FRANCE:

Kulakların çınlasın Burhan, kulakların çınlasın emi? Ya, işte böyle. Ankara'da bir Burhan vardır. Milliyet gazetesinin muhabiri. Adresi gayet kısa ve okunaklıdır: Burhan Tekinli, Atatürk Bulvarı, Ankara... İşte onun yüzlerce hikâyesinden bir tanesi:

Burhan, iki hanım kız ve bendeniz o gün - aradan bir yıl geçti - gazetelerimizden maaşlarımızı almış Restoran Bekir'e öğle yemeğine damlamıştık. Yanımızdaki kızlardan bilhassa bir tanesi pek çıtkırıldımdı. Yemek listesine şöyle bir baktı baktı da efendim, şatobiryan yok minister usulü şinitzer v.s. gibi ancak adını duyduğumuz yemeklerden istedi. Neyse, öteki hanımla bendeniz de yemeklerimizi ısmarladık. Sıra Burhana geldi. Hoş çocuktur, temiz çocuktur, insan çocuktur Burhan ya, azıcık saftır. Hani gerçekten saftır. Listeyi aldı. Baktı, baktı, baktı, sonra garsona gayet ciddî bir şekilde şunları söyledi:

— Önce bir mercimek çorbası, arkasından pilâv, sonra da şey getirin. AİR FRANCE...

Olanlar olmuştu. İşi şakaya vurduk. Bu arada bendenizin attığı bir tekme Burhan'ın diz kapağını bulmuştu: «Ne vuruyorsun be?» gibilerden şaşkın şaşkın suratıma bakıyordu. Kendisine listenin en sonunda yazılı olan «Fly By Air France» nin bir reklâm yazısı olup yemek ismi olmadığını anlatıncaya kadar akla karayı seçtim. İlâhi Burhan bana inanmamış da gitmiş birkaç kişiye daha sormuş «Air France» nin ne demek olduğunu. Kulakları çınlasın...

ER-TOK

Tophaneli Mayk

YAZAN :
OĞUZ ALPLAÇİN

Odamda oturmuş, son çıkan bir polis romanını okuyordum. Kitabın gazetedeki ilânları pek müthişti.

Türkçede sonu (î) ile biten ne kadar kelime varsa kullanmışlar. (İçtimaî, edebî, âhlâkî v.s.., eşsiz cinaî roman).. Buna rağmen donuk ve hareketsizdi. Yarısını geçmiş olduğum halde, topu topu 18 kişi ölmüştü.

Bu kadarı, günlük gazetelerin zabıta haberleri sütununda da vardır.

Derken, kapım bir tekmeyle ardına kadar açıldı. Eşikte, orta yaşlı, iyice giyinmiş, efendiden bir adam...

— Ayıp, ayıp dedim. İnsan bir yere böyle mi girer?

Bayağı utanmıştı.

— Vallahi böyle hareketleri ben de sevmiyorum ama, bir kere adımızı çıkarmışlar. Yapmazsam süksem bozulacak.

— Yaaa, peki siz kim oluyor-

Yeni gelin gibi mahcup mahsunuz?

cup önüne baktı. Yüzü kızarmıştı.

— Bendeniz Mayk Hammer, dedi. Hani rahatsız etmezsem bir mâruzatım vardı.

Yer gösterdim. Ne de olsa yabancı. Misafirperverliğimizden şüphe etmesin. Yana yakıla anlatmaya başladı:

— Efendim, benim bu şehirde bir benzerim var.

— Mümkündür, dedim. Allah insanları çift yaratırmış.

— Galiba anlatamadım. Bu zat benim ismimi de kullanıyor.

— Olur a... Benim bir tanıdığım var.. Adı Ali Erol. Maliye tahsil şubelerinden birinde memurdur. Odacılarının ismi de Ali Erol'du.

— İyi ama mesleklerimiz de aynı...

Ne ile iştigal ettiğini sordum Taharri memuruymuş. Adamcağızın halinden hiç de belli olmuyordu.

— Maişet derdi, beyefendi... Bana kalsaydı, beden terbiyesi hocası olurdum. Kız kolejlerinden birine.

— Eh, gene de şimdiki mesleğinizle bir alâkası var.

— Bedenle evet ama terbiye ile pek yok.

Sigara tuttum. Bafra içmedi. Lucky Strike'den başkası öksürtüyormuş.

— Kahve, çay?

— Teşekkür ederim. Kalbim var. Doktor müsaade etmiyor.

Sonra derdini anlattı. Adamcağızın, Velda isminde her işine yarayan bir sekreteri varmış. Tutup buraya benzerine kaçmış.

— Galiba şimdi dost oturuyorlar, diye sözlerini bağladı. Doğrusu haline acımıştım.

Sordum:

— Hiltonda mı oturuyor?

Acı acı güldü:

— Ne gezer efendim? Sirkecide bir otele indim. (Güzel Siirt) oteli diye bir yer. Biraz fazla gürültülü ama, çaresiz katlanıyorum.

Bir müddet konuşmadık. Sonra, az önce okumakta olduğum kitabın ismini sordu:

Söylediğim polis hafiyesini tanıyormuş:

— O da, meslekten memnun değil. Biraz para yapınca çekilecek. Zâten çocuğun romatizması var. Yeni evlendi. Karısı ile mi uğraşsın, gangsterlerle mi, şaşırdı, zavallı...

Ayrılırken:

— Siz üzülmeyin, dedim. Her kimse, o şahsı görür, doğru bir şey yapmadığını söylerim.

∴

Sahte Mayk Hammer'i Tophane'de bir kahvede buldum. Ötekinin aksine iri yarı, suratsız bıçkın bir şeydi. Yanına gidince:

— Otur ,dedi. Şimdi konuşamam. Prafa oynuyoruz..

Sayıları yanlış yazıyor, hile yapıyordu.

Oyunu bitirip 2,5 kâğıdı cebine soktu.

— Anlat bakalım. Derdin nedir?

— Yahu, dedim. Bu senin yaptığın yakışık almaz. Makaralar, diş fırçaları, jiletler hattâ edebî üslûplar bile taklit edilmez. Sen, tutmuş adamın hayatını yaşıyorsun. Düpedüz alâmeti farikasını kullanıyorsun.

Gözlerini devirdi. Suratı ana avrat küfürden beter bir ifade aldı:

— Ulan, dedi. Ben de seni müşteri sanmıştım. Gelmiş, kafa ütülüyorsun. Ben, karşımda konuşacak delikanlı isterim. Bana yol koşma. Hadi sabah sabah elim kana değmesin. Tut yolu.

Yolu tuttum. Allah bilir ya, bayağı korkmuştum. Herif neredeyse keskiye asılacaktı.

Doğru (Güzel Siirt) oteline gittim. Mr. Hammer'in odasını sorduğum kâtip:

— Haaa, dedi. Şu kendisini hafiye yerine koyan çelebi mi? 11 numarada kalıyor.

11 numara dört yataklıydı. Bizimki, karyolasının üzerine oturmuş, sırtına tentürdiyot süren kasketli sarı bıyıklı, Karadenizliye ha bire:

— Thank you, diyordu. Thank you very much.

Beni görünce:

— Oturun, dedi. Galiba üşüttüm. Bu centilmen de olmasa bilmem ne yapacaktım?

Hal-i keyfiyeti bir bir hikâye ettim.

— Benden bu kadar, diye sözlerimi bitirdim. Mutlaka bir şey yapmak istiyorsan, en iyisi polise müracaat et..

Gözlerinden boşanan yaşlara aldırmayıp dışarıya fırladım.

YAZISIZ

Bir Aşk Şiiri

Güzel bir geceydi
Yıl - dız - lar
Işıl ışıldı
Gökyüzünde
Ay
O
biçimindeydi
Bir kızla bir genç
S r a d l ş ı a
a ş a l
m o t r
Çimenler üstünde.
Kız gence sordu:
— Tatlı ve yumuşak
bir şey söylesene?
Genç cevap verdi:

— PASTA!

Y. A.

— MAALESEF SİZE İYİ HAL KÂĞIDI VEREMİYECEĞİM

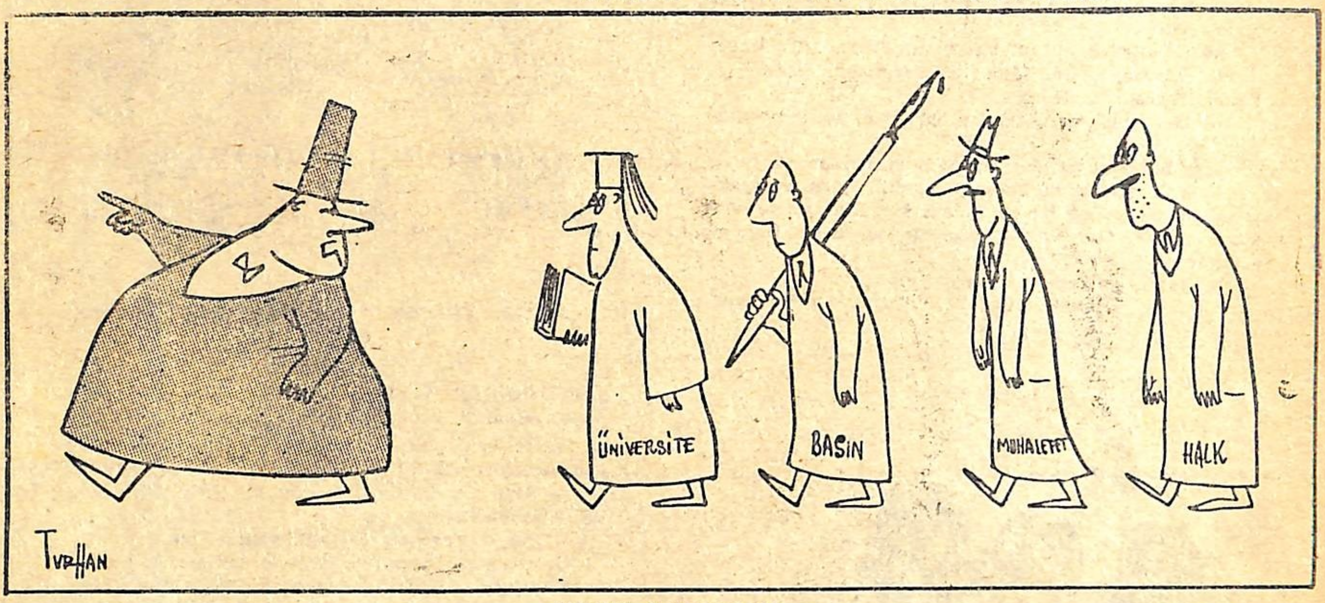

— UYGUN ADIM MARŞI.

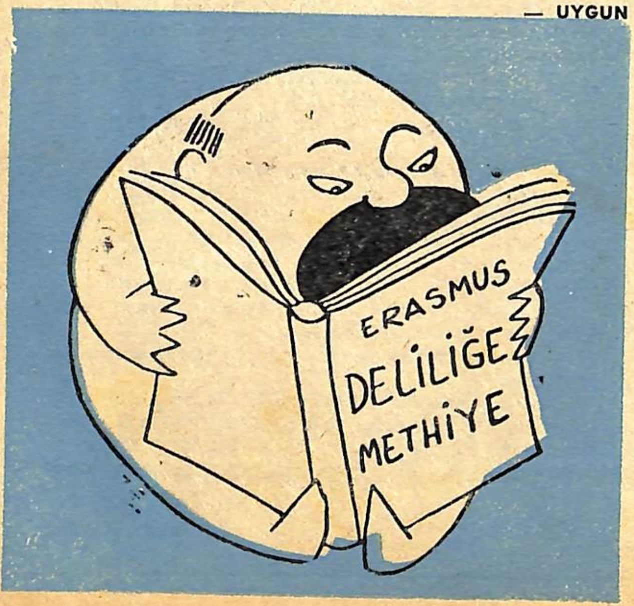

OKURKEN

SONUN BAŞLANGICI

harp bu!..

— Bu, çocukların bile inanmıyacağı bir masaldır.

Ancak yüksek rütbeli komutanlarca malûm sebepler yüzünden cephede derin bir sessizlik hüküm sürmekteydi. Siperlerimizin 150 metre kadar sağ ilerisinde düşmanın bir makineli tüfek yuvası vardı. Bir kaç gün önceye kadar yeni bilenmiş SİNGER marka bir makas gibi saflarımızı biçen mitralyözün nişancıları şimdi masum mektep kaçaklarına has bir neşeyle iskambil oynuyorlardı. İskambil oynıyamadığımız (çünkü harble işe yarayacağını kimse söylemediğinden yanımıza almamıştık) hattâ kimseyi öldüremediğimiz için canı sıkılan Larry:

— Yahu sıkıntıdan patlıyacağız, dedi. Ben bile bekâr bir adam olduğum halde bu kadar sessizliğe alışık değilim.

Sonra satranç bilip bilmediğimi sordu. Müsbet cevabım üzerine, başını kum torbalarının arasından çıkarıp, düşmana seslendi:

— Hey ahbaplar, siperden çıkarsam beni vurmazsınız ya?.

Sarışın, yusyuvarlak genç bir onbaşı, ona:

— Yok canım, diye cevap verdi. Neden vuracakmışız? Zaten istesek de vuramayız ki... Size gazete gelmiyor galiba. Gazetelerde, cephede sükûnet hüküm sürüyor diye yazılı..

— Resmî gazetede de yazıyor mu?

— Tabii, hepsinde. Hem hazır çıkmışken bir avuç

HARMONİKAYLA HAZİN PARÇALAR ÇALDIM

da şeker getiriver. Biz de size kahve veririz.

Larry, bir avuç şeker, fazladan bir kaç dilim de kekle beraber çıkıp gitti.

Önce düşmanla bizim aramızdaki yabani bir armut ağacının kurumuş dalını kesti. Sonra da makineli tüfek yuvasına uğrayıp, götürdüğü şeyleri verdi. Karşılık olarak kahve, iyi cins sucuk ve kır çiçeklerinden yapılmış bir demet almıştı.

Satranç için gerekli taşları yabani armudun kurumuş dalından hazırlıyan Larry ile fasılasız partilere başladık. Sonra bir turnuva tertip edip, buna düşman askerlerini de davet ettik. Gerçi şampiyona onlarda kaldı ama üzülmedik doğrusu. Allah için çocuklar iyi oynuyorlardı. Gel zaman, git zaman onlardan biri dizanteriye tutuldu. Ne yaptıksa fayda etmedi. Zavallının cenaze merasiminde biz de bulunduk. Armonikayla hazin parçalar çaldım. Merasim bitip de ayrılırlarken, düşman onbaşısı:

— Çocuklar, dedi. Bizim makinelinin tetik mekanizmasında bir arıza var. O kadar uğraştık yapa-

ANCAK YÜKSEK KOMUTANLARCA BİLİNEN SEBEPLER...

madık. Belli olmaz, harp bu.. Yarın bir gün şenlik başlar. Hani içinizde bir anlıyan varsa..

Bizzat ben gittim. Tamiri yaptıktan sonra dönerken, onbaşı:

— Sağol, dedi. Ümit ederim ki, bizim için egoist diye düşünmezsin.

— Ne münasebet? İnsanlık vazifesi bu...

Ertesi gün başımızın üzerinde tayyareler muharebeye tutuştu. Anlamıştık. Ancak yüksek rütbeli komutanlarca malûm sebepler yüzünden bir ara kesilen gürültü, gene onlarca malûm sebepler yüzünden tekrar başlıyordu.

Düşman onbaşısı, makineli tüfeklerinin korkuluğu arkasından bize bağırdı:

— Başladı galiba. Ne dersiniz, biz de başlıyalım mı?

— Evet ama önce siz ateş edin..

— İmkânı yok. Rica ederim siz buyurun.

Baktık olacak gibi değil. Kura çektik. Siyah taş onlara çıktı. İlk önce onların ateş etmesi gerekiyordu. Bekledik, bekledik, ateş eden yok. Sorduk:

— Ne oluyor yahu? Neden ateş etmezsiniz?

— Elimiz varmıyor, bunca zaman beraber yedik, içtik. Tatlı günler geçirdik..

— Yahu, dedik. Bu harptir. Etmeyin, eylemeyin ateş edin.

Neden sonra ikna oldular ama, bu sefer de şeritleri tutukluk yapıyordu. Kalkıp gittim. Makineli tüfeklerini tamir ettim, bir de iyice yağladım. Sonra da muharebeye başladık. Harp bu, başka şeye benzemez ki...

Çeviren : HALÛK

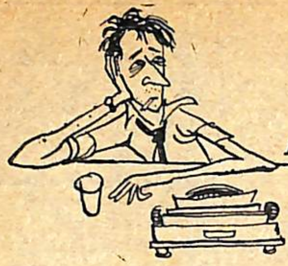

GÖNÜL DEMİRCİDEN SEMRA'YA

Adnan Veli'den Mektuplar

My darling nonoşum, Semracığım,

Dün, Ayvansaray paviyonundaki kokteylden öyle telâşla çıktım ki, sana By by bile diyemedim. Ama, eve gelince heyecandan öleceğim zannettim. Sen, benim başıma gelenleri bir bilsen, ma paröl do- nör şaşırır kalırsın.

Hani ikinci dansta yanımıza maron elbiseli, bordo kravatlı, saçlarını ortadan ayırmış bir çocuk gelmişti ya... Meğer o, hârika bir okaziyonmuş da, biz uyuyormuşuz.

Bak, anlatayım da dinle:

Nüket, Halûk'la dans ederken, o çocuk da benden bir dans rica etti. Aklıma gelmişken, adını da söyleyeyim. Adı Şadan. Neyse, kalktık. Dansta Şadan'ı görmeliydin. Bir sokulma, bir sokulma. Beni, kolarının arasında iyice sıkarak, yüzünü saçlarıma yaklaştırdı. Bir fısıltı halinde, aşkın güzelliklerinden bahsetmeye başladı. Onun demesine bakılırsa aşk, ruhun derinliklerinden çağlayarak kopup gelen ve dalga dalga vücuda yayılarak, insanı nâmütenahi heyecanlarla köpürten, tılsımlı bir saadet meltemi imiş. Ne harikulâde deskripsiyon, değil mi? Büyük romancı Esat Mahmut Karakurt da, aynı hisleri, «Çölde bir İstanbul kızı» romanının 167 inci sahifesinde aynı coşkunlukla ifade etmez mi?

Bu, Şadan'ın, sadece duygu tarafı. Bir de siyasî kültürü var ki, insan valahi donup kalıyor. Politikada bilmedigi şey yok. Meselâ Emin Kalafat'la Mekki Sait, Ankara Palas paviyonunda neler konuşmuşlar? Meselâ Fuat Köprülü'nün yatak odası takımı kaça çıkmış? Meselâ Halil Özyörük Temyiz Reisi iken, Tevhîd-i içtihad kararlarını nasıl hazırlatırmış? Meselâ Adnan Menderes, Mecliste İnönüye rastladığı zaman, hangi sinir ilâçlarını kullanırmış? Meselâ Maliye Vekâletinden döviz alabilmek için, İstanbul'da hangi hanıma müracat etmek lâzımmış? Daha neler neler... Hele cebinde öyle hoş bir liste var ki, görsen bayılırsın. Parti toplantılarında gazetecilere edilen küfürlerin listesi. Nasıl da toplamış? Tam 17 sahife. Okumakla tadına doyulmuyor. Hem de ne lâflar, ne lâflar, bir görmelisin. Bana bu listeyi gösterdi. Ama bazı yerlerini, terbiyem bozulur diye okumadı. Halbuki ben, son derece tolerans sahibi bir kızım. Bunu ona açıkça söyledim. Okuması için ısrar ettim. En sonunda dedi ki: «Madem ki o lâfları öğrenmek istiyorsun. Kuledibinde Usturpacı Hamza'nın kahvesi vardır. Oraya gidip yarım saat kadar otururuz. Hepsini öğrenirsin.» dedi. Ben de kabul ettim. Önümüzdeki cuma günü öğleden sonra nonoşumla buluşup o kahveye gideceğiz de, gazeteciler için kullanılan lâfları orada öğreneceğim. Kimbilir ne enteresan olacak, değil mi Semracığım? Hani, benim ilerde bir partiye filân gireceğim yok ama, insan, hayatta her şeyi tecrübe edip öğrenmelidir bence.

Neyse, lâfı epeyce uzattım. Kokteylden beraber çıktık. Beni eve kadar götürmek istedi. Yolda Colette'den lâf açıldı. Şadan, Colette'i çok takdir ediyor. Memleket için de faydalı buluyor. Sözde Colette, kulunç masajında son derece maharetliymiş. Günün siyasî mücadeleleri içinde sinirleri bozulanlar, Colette'e bir masaj yaptırınca sükûnet buluyor, huzura kavuşuyorlarmış. Huzura kavuşunca da ertesi gün daha verimli çalışıyorlarmış. Umumî kanaate göre, Colette'in bir masajı, beş şişe Bellergal'e bedelmiş.

O zaman Şadan bana dönüp, heyecanla sordu:

«Şimdi söyleyin bakalım!» dedi. «Memlekete hizmet bakımından Colette mi daha faydalı oluyor, yoksa, durmadan sinirleri kamçılayan Kasım Gülek mi?»

Bu derece âşikâr gerçekler karşısında, derhal bir vicdan meselesi ortaya çıkıyor ve «Kasım Gülek daha faydalı oluyor» demeye, insanın dili varmıyor.

Bizim evin kapısına geldiğimiz vakit ,elimi tuttu. Gözlerimin içine, derin derin baktıktan sonra: «Yakında Avrupa'ya gideceğim. Size oradan ne getireyim? Kürk mü, parföm mü, naylon gecelikler mi?» diye sordu. Ben de: «Teşekkür ederim. Avrupa'dan her şeyi getirmek kabil değil ki... Şimdi gümrük çok sıkı» dedim. Gülerek: «Siz orasına karışmayın» diye cevap verdi. Onun demesine bakılırsa, bana bavullar dolusu hediye getirecekmiş.

Nonoş Semracığım. Şimdilik durum böyle. Şadan, hakikaten eşi bulunmaz bir genç. Ben de onu seviyorum ama, belli etmiyorum Bir iki güne kadar sana herhalde uğrayacağım ve daha bir sürü şeyler anlatacağım.

Şimdilik hoşça kal. Sonsuz hasret ve sevgilerle yanaklarından öperim nonoş Semracığım.

Your Darling

Gönül Demirci

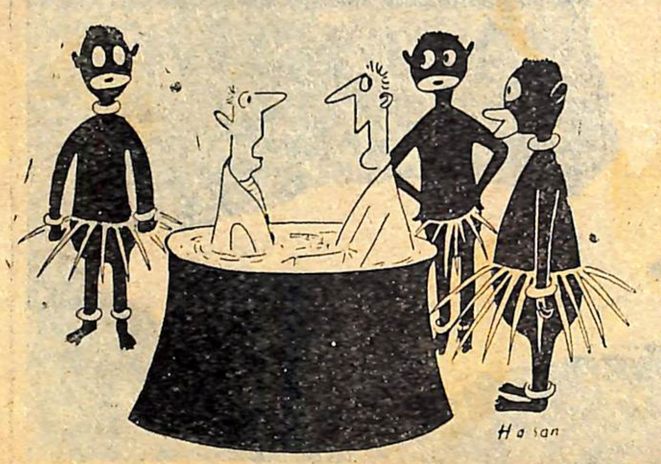

— HANİ MADALYALARI TAKINCA ADAM MEMNUN OLACAKTI!...

YERLİ MALI

— BUNLAR BÖYLE ÇIPLAK ÜŞÜMEZLER Mİ?

RAHMETLEME

SELÇUK KASKAN

Pazar günü, aylâk aylâk (Kar yağar deli bakar tertibi) penceremden bakıyorken, bir cenaze otomobili (hani şu yaldızlı camekânlılardan. Onu da ne diye öyle yaldızlarlar, o da bir

başka keramet ya neyse) (Yahu amma parantez açtık, keşke parantezleri açık, açıkları parantezli yazsaydım, belki okuyan daha kolaylıkla içinden çıkardı) Evet, penceremden bakıyorken, bir cenaze otomobili, bir cevvaliyetle yokuşu tırmandı. Eh, âdettir, Allah taksiratını affetsin derler. İşte ben de tam bu cümleyi sarfa hazırlanırken bir de baktım arabanın, asıl maksada mahsus olan yeri, yâni amaan anlayın işte canım, orası boş. Bir de öne baktım, oooh! Şoför yanına baş örtülü (iyi ki çarşaflı değil) bir hanım almış, basmış gaza, araba da kırk yılın başı dirilere hizmet etmekten memnun. (Tabiî memnun olur. Bilmem siz otomobil olsanız, cenaze otomobili olmak ister miydiniz? Ben kendi hesabıma istemem doğrusu. Bak, çöp kamyonu olmaya razıyım, ille o yaldızlı camekânlıdan olmayayım. Evet, araba da memnun, aşk ile şevk ile çıkıyor yokuşu. İş güç yok ya gene düşündüm, dedim ki: İnşallah bu şoförün yanında oturan karısıdır. Metresi değildir. Başörtülü metres olur mu a birader, dersiniz belki! Olur efendim olur, hem de âlâsı olur Hattâ çarşaflısı bile olur. Hem çarşafının altına, ufak tefek âşığını alır da, karanlıkta öyle bir sevişirler ki yanında kocasının ruhu bile duymaz. Aaah şu kırılasıca yeşil sarıklı kafamıza, çarşaflı metresin, mayolusundan daha fettan, daha işvebaz, daha iştahâver, daha düzenbaz olduğunu bir sokabilsek. Efendim affedersiniz, böyle yazı yazarken bir lâfa aklım takılıyor, hırslanıyorum, ağzım köpürüyor, söylediğimi, söyliyeceğimi şaşırıyorum. Ama Allahınız aşkına siz söyleyin, şu çarşaf meselesi, ağız köpürtmiyecek mesele mi? Ağız değil de, zora gelmiş topçeker kadanaları gibi, bütün vücudum köpürse gene hırsımı alamam billâhi.

Lâfı uzattıkça uzattık, yazı işleri müdürü mızıklanmaya başlayacak. Evet, düşündüm ve dedim ki inşallah şoförün yanındaki karısıdır. Çünki eğer böyleyse, aralarında bil'umum dırlanım (1) meseleleri istikrar bulmuş ve bir istikamet almış olup, herhangi bir muhtemel hırlaşmada, herkes karşısındakinin kullanacağı silâhları, müdafaa vasıtalarını gayet yakinen tanıdığından, daha dikkat ve itinâ ile birbirini yerler ve ekseriya, ikisine de bir zarar gelmez. Halbuki, maazallah met-

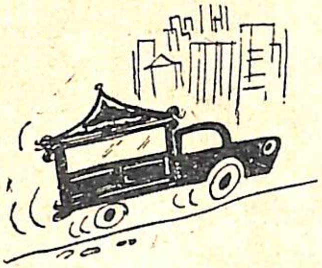

resi ise (Şimdi siz gene, yaahu, bir cenaze arabası şoförünün de metresi mi olurmuş, adamcağız bu zamanda, bu ayarlama devrinde kendini bile geçindirmekden âcizdir, dersiniz, ama, demeyin sevgili okuyucular, bizim mahallede bir çöpçü Gazanfer var, şöyle toraman, mehmetçik bıyıklı bir şey, adını bile Kazanfer diye yanlış telaffuz eder, onun da metresi yokmu imiş? Haydi şimdi gel de Etnan ağabeyimizin, memlekette pahalılık yoktur diye ter ter tepinmesine hak verme, ya şimdi tesadüfen bu yazıyı okuyup da, küçücük bir çöpçü onbaşısı maaşıyla ,hem evini hem de metresini idare eden Gazanferin sosyal vaziyetini bize misal diye verirse? Yakalandık mı kendi ağzımızla erenler?

Evet (Gelelim gene mevzuumuza) Eğer, o başörtülü kadın, şoförün karısı değil de metresi ise, işte o zaman şoför için, hem, metres için, hem de araba için çok fena olabilir.

Öyle ya, sık sık olageldiği üzere, tutara, tutup da metres, «Ben cenaze otomobili ile gezmekten bıktım, ya bana adam gibi bir Gadillak alırsın, yahut da seni terk ederim.» diye tutturursa, eh şoförün de eli armut toplamıyor ya, daima yanında taşıdığı otuz santim tülündeki ekmek çıkısına asıldığı gibi, ne yaptığını bilmeyiverse, sonra da merhumeyi, Gadillak senin neyineymiş, kaltak, işte sana burası yakışır diye, arabanın o arka tarafındaki mahalli mahsusuna uzatıverse. Gördünüz mü bak: Kaç kişi yerini değiştirecek: Allah taksiratını afiv buyursun (yazının başında demiyeyim dedim ama gene olmadı) Merhûme kabristana, Şoför hapishaneye, araba da, evet (mahalle imamı

duymasın) şu mubarek pazar gününde tâtil yaptığını zannedip sevinerek, hoplaya zıplaya yokuşu çıkan zavallı arabacık da vazifeye, sevgili okuyucular vazifeye yaa!

---

(1) Önüne gelen kelime icâd ediyor. Bunu da dır dır'ı esas olarak ben icat ettim.

Seçme Sözler

Bazı fikirler konserveye benzer. Lâzım olunca açılır. **Selâmi**

Yavaş giden şoföre kimse bir şey demez. **Müşteri**

Her ölüm şüpheli değildir. **Tıbbı Adli**

Bir söyle, bin işit. **X. 9**

Daha neler neler, maydanozlu köfteler. **Köfte Rifat**

Eminemin aman 15 e vardı yaşı. **Tebrik ederiz**

Size ait olmayan bir şeyin başkasına ait olduğunu unutmayınız. **Fena lâf değil**

Seni dünyalar kadar seviyorum. **Güneş**

Dur yolcu, durmadan geçip bastığın bu yerde, **Tâmirat var**

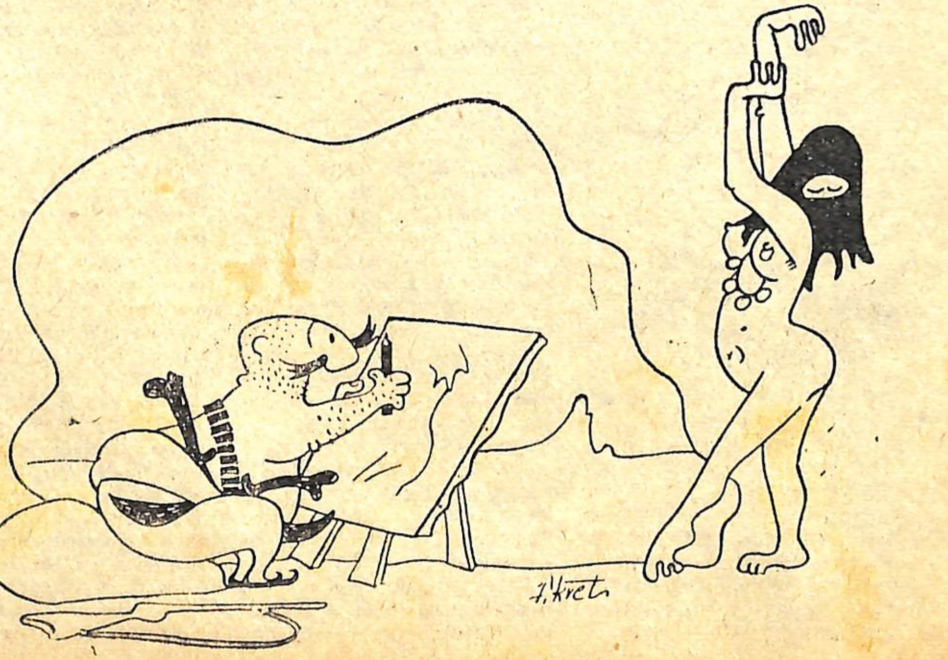

43 — Klestakov endini ihbar ettiğini sandığından otelciye, «Senin gibi mikropları yakmalı», diye bağırırken, Vali büyük bir hürmetle yanlarına yaklaşarak «Bir şikâyetiniz mi var efendim. Ben bu şehrin valisi olmak sıfatiyle şehrimize misafir gelenlere kadar bütün vatandaşlarımın arzularını yerine getirmeyi millî bir borç bilirim.»

44 — Klestakov, valinin kendisiyle alay ettiğini sanarak artık suyum ısındı galiba, bari oldu olacak şu heriflerle bir alay edeyim, diye düşündü ve «Böyle pis bir sehir, leş gibi bir otel, çizmelerimin köselesinden daha berbat yemekler... Bir de kalkmış ukalâlık ediyorsunuz. Bütün bu kötülükler cezasız kalmaz. Allah bir gün hepinizin cezasını verecek.»

45 — Vali ellerini uğuşturarak, «Efendimiz, siz iftiralara bakmayın. Hem sorarım size memleketin neresinde rüşvetsiz iş gören memur, çalmayan devlet adamı var. Bana, içinde dayak atılaraktan adam öldürülmeyen bir karakol, yangın söndürebilen bir itfaiye teşkilâtı ,hırsızlık etmeyen bir esnaf gösterebilir misiniz?» dedi. Klestakov bu sözlerden hiç birşey anlamamakla beraber «En yakın misal olarak kendimi gösterebilirim. Ben yer yüzünün en dürüst adamıyımdır», cevabını verdi.

46 — Klestakov «Heykelden önce şu bitli otelin bir nizama sokulmasını isterim», dedi. Nizama sokmanın en kestirme yolunu yakıp yıkmakta bulan vali, «Emredin yaktırıp kül edeyim burasını. Siz de tenezzül buyurursanız bizim fakirhanede bir oda ayırtalım. Kızım da ayrıyeten sizin her türlü rahatınızı temin etmeğe çalışır.» Klestakov, bir müfettişin sorabileceği en mühim şeyi sordu. «Kızınız güzel mi?».

(Devamı var)

Sayın Milletvekili Maşu

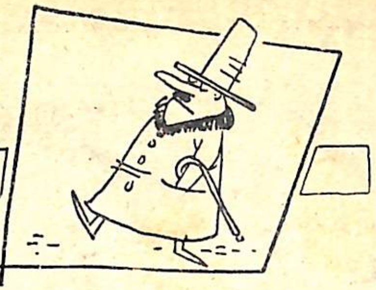

Yazan: Andre Dâl

FRANSANIN KANI, MECLİSİN DEHLİZLERİNDEN AKIP BOŞANIR

Şen de yakında Milletvekili olmağı aklına koyduğun için belki işine yarar diye gönderiyorum. İçinde bir sürü karmakarışık yazı var ama sen bunlardan çakarsın. Vaktin yoksa cevap yazma, fakat hiç olmazsa bir kartpostal at seni umduğundan fazla seven biricik sevgilin yanaklarından şapır şupur öper.

Üst üste üç kâğıda sarılmış olan bu defter kırmızı kaplı bir not defteri idi. Maşu merakla karıştırmağa başlamıştı. İlk on sahifeye kurşun kalemle işaretler ve bir sürü rakam yazılmıştı. Şüphesiz, bunların üç adetlileri randevu saatlerini, dört adetlileri telefon numaralarını ve sonu bir yığın sıfırla biten beş adetlileri ise, bir takım para miktarlarını ifade ediyordu.

Lüsyen bunların arasında iki telefon numarasını tesbit edebildi. Biri, Fransanın en büyük gazetelerinden biri olan, «Gazet dö Pari» nin, diğerleri ise «Solomon bankası» nınki idi. Bu on küçük sahifeyi kaplayan esrar bir kere çözülse, bir parlâmento azasının şeref ve haysiyet tarihçesi bütün çıplaklığiyle meydana çıkacaktı.

Defteri, o güne kadar içine temiz çamaşırdan başka bir şey konulmamış olan bir konsola gizlerken.

— Günün birinde işe yarar! diye düşündü.

VI. KISIM

Bütün vilâyetler gibi, Overn de en yaldızlı yalanları atan adayı seçer!

İçişleri Bakanlığını uzun hesaplardan kurtaracak bir şekilde seçildi; rakiplerinden 25.732 fazla rey almıştı. Duceme okulunun iyi bir öğrencisinin elde etmesi lâzım geldiği bir şekilde, zafer kazandı.

Kısa zamanda servet yapmak için Parise gelen ve çoluklariyle çocuklariyle yaşadıkları yeraltı odalarında fasulye yemekten imanları gevreyen Overnlileri ziyaretle işe başladı. Kesenin ağzını açıp, tütün satanlarından sigara, kömürcülerden kömür almaktan kaçınmadı. Şivesini onlarınkine benzetmişti; tırnoklarının içi onlarınki gibi, kirden kapkara idi. Boyuna adres alıyordu.

Bu sırada Overnde, bütün ihtisas Düverne okulu namzetlerini seçtirmek olan Lömol adlı bir herifin idare ettiği, sahifeleri baştan aşağı yalan dolan ve rakiplere küfür dolu olan bir gazete çıkıyordu. Bu verakpareyi dizen mürettipler her seferinde, «Overn Sesi» ismini «Overn Hergelesi» şekline sokmamak için kendini zor tutarlardı. Aldırma sen, canbaza bak! Dumanı doğru çıksın! Haftada iki defa kamyonetlerle dağıtılan gazete, istikbaldeki güzel günleri müjdeler, Andre - Lüsyen Mazunun yapacağı ziyaret hakkında uzun uzun tafsilât verir, onun tertemiz, âlâyişsiz hayatını ballandıra ballandıra anlatır, Overn topraklarında ebedî uykularını uyuyan dört batın evvelki ecdadını sayar dökerdi.

Talih, Maşuya burada çok güldü. Rakiplerinden bir tanesi Cizvit papazlarının rahlei tedrisinden yetişmiş, saz zenizli, yumruk kadar kıçlı genç bar korundu. Her gittiği yerde, bir tablo çerçevesinden çıkar gibi, otomobilinden iniyor ve doğruca köy papazının evine gidiyordu. Diğeri, yusyuvarlak, kırmızı suratlı radikal partiden bir umumî meclıs âzası idi. Üçüncüsü ise, işçinin saadetini sefalette gören lâf ebesi, çam yarması gibi garip bir herifti.

Bütün bu acayip mahlûkatı haftada iki kere çirkefe batırıp çıkarma fırsatını bol bol bulan «Overn Sesi» nin keyfine diyecek yoktu. Radikal umumî meslis âzası kafasını içki masasından kaldırmıyor, fırsat buldukça doluğu randevu evlerinde alıyordu. Anarşistin deliğe tıkılması gün meselesi idi. Nasıl olup ta, bir bayram gecesi hizmetçisini öldürdüğü suali, genç baronu yere sermeğe kâfi geliyordu.

Maşu, güzel bir yaz sabahı Overn topraklarına ayak bastı. Lömal onu garda bekliyordu. Daha basamaktan inmeden,

— İşler tıkırında! dedi. Bütün millet sizi tutuyor! Siz Millisiniz.

— Ne; Millimiyim?

— Evet, sizin unvanınız

(Devamı Var)

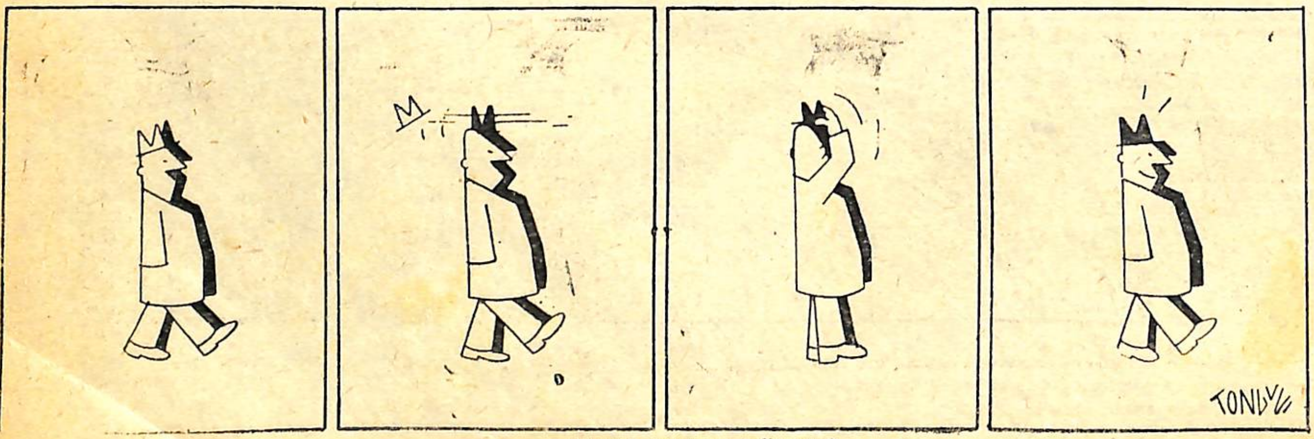

AHMET BEY VE GÖLGESİ

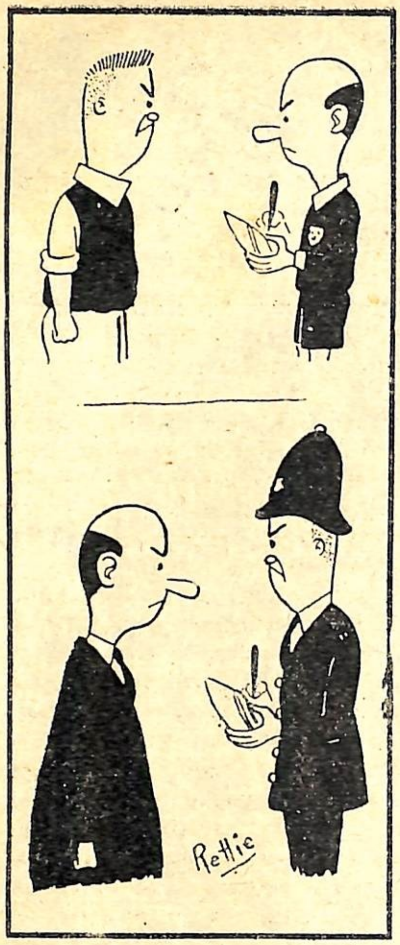

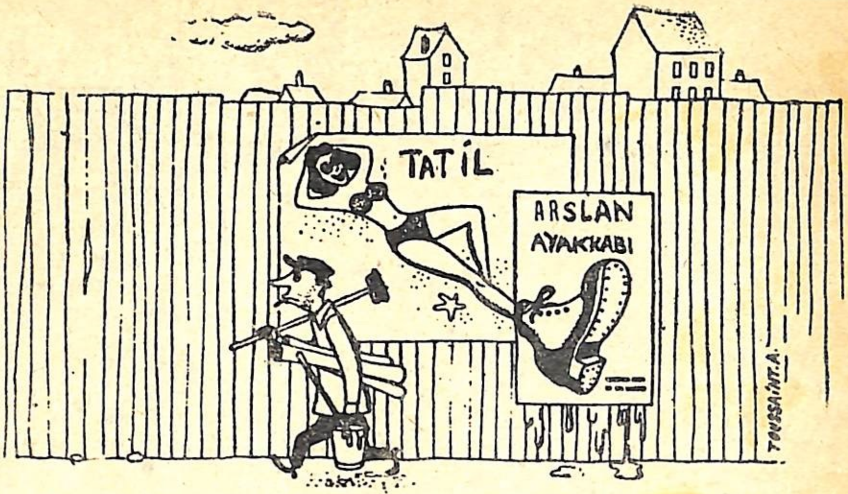

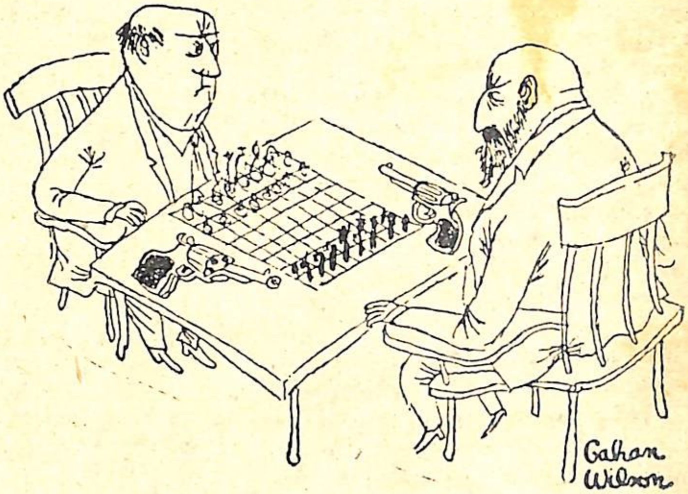

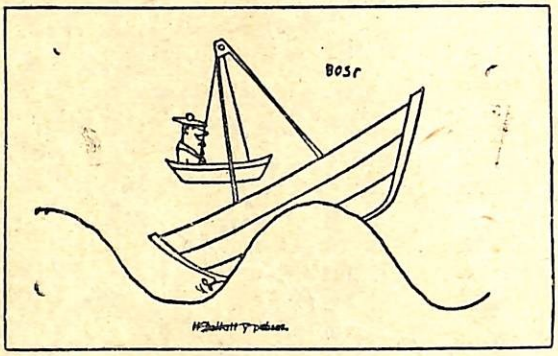

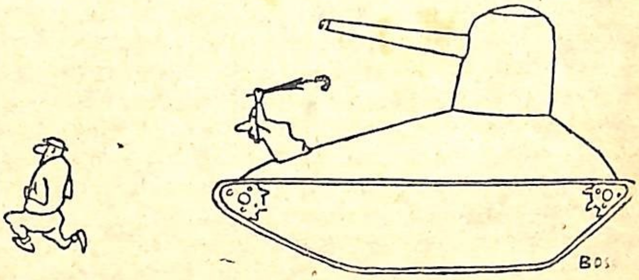

DOLMUŞ — Haftalık siyasî mizah dergisi ★ İdarehane: Türbe, Babıâli caddesi Aydınlık han ★ Basıldığı yer: Necati Engin Matbaası

EŞEKLİKTEN EŞEKLİĞE

NO. 9

YAZAN: BÜLENT ORAN

ÇİZEN: TURHAN SELÇUK

— Hayır, ne soğuk ne de başka bir şey almadım. İftiradır bu... Ben başkalarına ait şeyleri değil almak, onlara dokunmam bile. Ben hırsız değilim.

— Evlâdım, soğuk herkese ait bir şeydir, diye izaha çalıştım. Her isteyen karşılıksız alabilir ve bu hırsızlık sayılmaz.

Muayeneme de devam ettim. Sordum soruşturdum, sonunda, ağrının iğri durmaktan geldiğini keşfettim.

— Bir kabahatin mir var da başını iğik tutuyorsun, dedim. Suçsuz olanların başı daima dik olur.

— Boyum bosum devrilsin ki şimdiye kadar hiç bir suç işlemedim.

— Niye dik durmuyorsun öyleyse.

— Duramıyorum, çünkü tavan alçak.

Mesele kendiliğinden çözülmüştü.

— Senin hastalığının sebebi doğrudan doğruya gemiyi inşa eden beceriksizin marifeti. Benim bildiğim bir gemi yapılırken tavan hesaplarında zurafaları unutmamak gerektir.

Sonra, sanki bütün kabahat Nuhtaymış gibi, ona dönerek:

— Bütün bunlar düşüncesiz hareket etmenin cezaları, dedim. Şimdi, tavanı delip, zurafaların sığabilecekleri yüksek bir köşe yapmak lâzım.

Şöhretim yayıldıkça yayılıyordu. Ne yalan söyliyeyim, bakanlıkta acemiydim. Yoksa başarı göstererek başıma yeni yeni angaryaların çıkmasına sebep olur muydum.

Zürefa biter bitmez, bir kirpi:

— Sayın bay eşek, ben de cildimden şikâyetçiyim. Hem çok tüylüyüm, hem de tüylerim diken gibi sert, dedi. Buna bir çare bulamaz mısınız.

Çare bulamıyacağım için:

— Sizi müşahade altına almamız lâzım, diye atlattım. O gün bu gündür zavallı kirpiler ne müşahededen ne de dikenlerinden kurtlamadılar.

Kirpi neyse ama hindinin müracaatı kanımı beynime sıçrattı. Çünkü ben hindileri hiç sevmezdim. Gerçi bir bakanın hislerine yenilmemesi lâzımdı ama elimde değildi. Bu kendini beyenmiş hayvana:

— Derdiniz ne, diye sordum.

Başını işaret etti.

— Anladım, dedim, nihayet beyinsizliğinizin farkına varıp bunu tedavi çarelerini aramağa kalktınız. Fakat bu imkânsız bir şey... Her hastalığın önüne geçilebilir ama aptallık iyileşmez.

Hindi, bu sözlerimden alınarak kıpkırmızı oldu, kabardı, şişti ve megalomaninin bütün tepkilerini gösterdi.

— Benim beynim var eşek efendi, diye hiddetle köpürmeğe başladı. Hem de sizin o koca kafanızdakinden daha değerli bir beyin... Eğer iyi bir doktor olsaydınız, başımı işaret etmemle sadece saçlarımı kastettiğimi anlayabilirsiniz.

Vay hasbam vay, herşeyi düzelmiş de iş sade saçına kalmıştı.

— Tıp ilmi henüz saç dökülmesine karşı bir ilâç bulamadı, dedim.

Sonra, düşmanım da olsa siyaset icabı, birgün ocağına düşebileceğimi hesaplıyarak, «Saçsızlık zekâ alâmetidir, maden olan yerde ot bitmez, kılda keramet olsa münasebetsiz yerde çıkmaz» gibi beylik palavraları sıraladım.

Fakat nafile, hiç biri para etmedi, ille saç da saç diye tutturdu.

Nasıl atlatacağımı düşünürken, başbakan tilki, kulağıma:

— Eşekliği bırak da bu hırtapoz hindiyi yolmağa bak, diye fısıldadı. Bütün kabaklar saçlarının çıkacağını ümit ederler ve varını yoğunu bu yolda harcarlar.

Doğruydu. Hindiye:

— Bende formül var ama biraz pahalıya mal olur, dedim.

— Ziyanı yok, cevabını verdi.

Onun üzerine yirmi yumurta karşılığında başında tüy bitireceğimi söyledim ve anlaştık.

Eğer sağlık bakanı olmasaydım, kelleri tedavi vaadiyle zengin bir eşek haline gelebilirdim. Çünkü bütün parlak atasözlerine rağmen kabak kafalılar, kabak olmayanlardan biraz daha aptal oluyorlardı.

Sağlık konuları üzerinde büyük bir enerji sarfederek çalışırken karımdan bir haber geldi. Haberci, sevgili karıcığımla barışıp aile saadetini tekrar yaşatırsam hepimizin selâmeti bakımından daha iyi olacağını bildirdi. Bütün palavraları soğukkanlılıkla, nezaket kaidelerine tıpatıp ayak uydurarak dinledim-

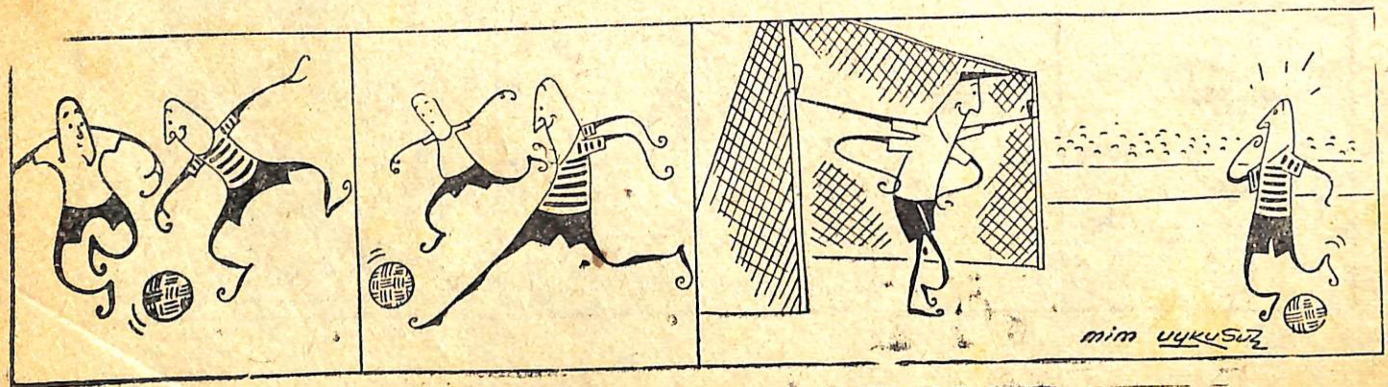

TALİHSİZ MEMED'İN MACERALARI

se de sıra aile saadeti lâfına gelince tepem attı.

— Ulan hangi aile saadetinden bahsediyorsun, dedim. Benim karıyla olsa olsa bir aile felâketi kurulabilir.

Nuh, bir aracı sıfatiyle:

— Sakin ol evlâdım, diye beni yatıştırmağa kalktı. Bak, sen aklı başında bir eşeksin, görünüşünde bir filezof hali var. Onun için biraz olgun hareket et.

— Beybaba, dedim. Filezof değil, ne olursam olayım evlilik lâfı açıldı mı sapıtırım.

Nuh, beni bir köşeye çekip, kimsenin, bilhassa kadınların duymamasına dikkat ederek nasihat vermeğe başladı.

— Sana hak vermiyor değilim, dedi. Kadın kısmının baş belâsı olduklarını bilirim. Bak 600 yaşındayım ve kaç asırlık evliyim. Ama başa geldi bir kere, çekmek zorundayım. Sen de......

— Ben çekemem, dedim. Belki insanların dişisi eşeklerin dişisinden daha yenir yutulur şeydir de katlanıyorsunuzdur.

— Canlılar arasında en belâlı dişiler insanlarınkiyle köpeklerinkidir, dedi... Sen ye iç de karının sadece bir eşek oluşuna dua et...

Nuh değil, kim gelse ve ne söylese fikrimden caydıramıyordu. Ona:

— Yahu, dedim. Gözüne dizine dursun, yedirdiğim otları hazmedemez olsun, benim karı öylesine tembel ki, bir söküğümü bile dikmiyor. Bir gün sağrım bir çalıya takılıp sıyrıldıydı da, «Kocacığım, gel bir yama yapayım» bile demedi.

Sağlam bir konu olduğu için ayakta durabiliyordum.

Nuh:

— Ne yaparsın evlât, ben de kendi düğmelerimi kendim dikiyorum.

İyi ki eşektim, karıma bir de düğme diktirmek için muhtaç değildim.

(Devamı Var)

— MAYK HAMMER ROMANLARINI OKUYALIDAN BERİ HEP 49 LUK KULLANIYOR...

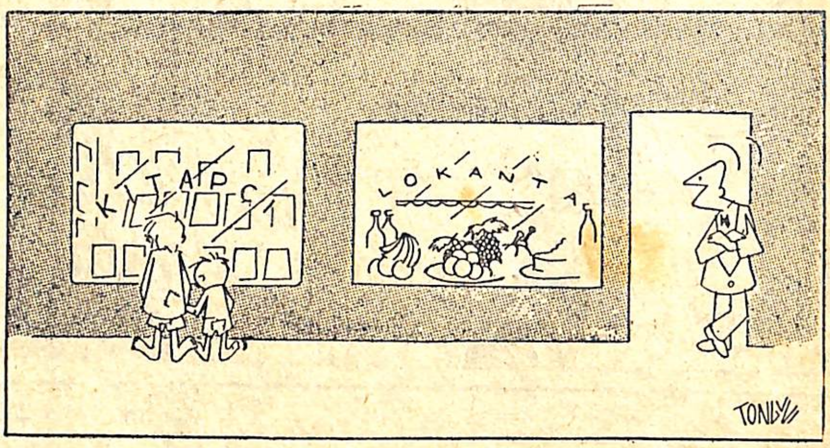

YAZISIZ

ADEM İLE HAVVA

BÜYÜKLERE MASALLAR

HAZIRLIYANLAR
SUAT YALAZ
O. ALPLÂÇİN

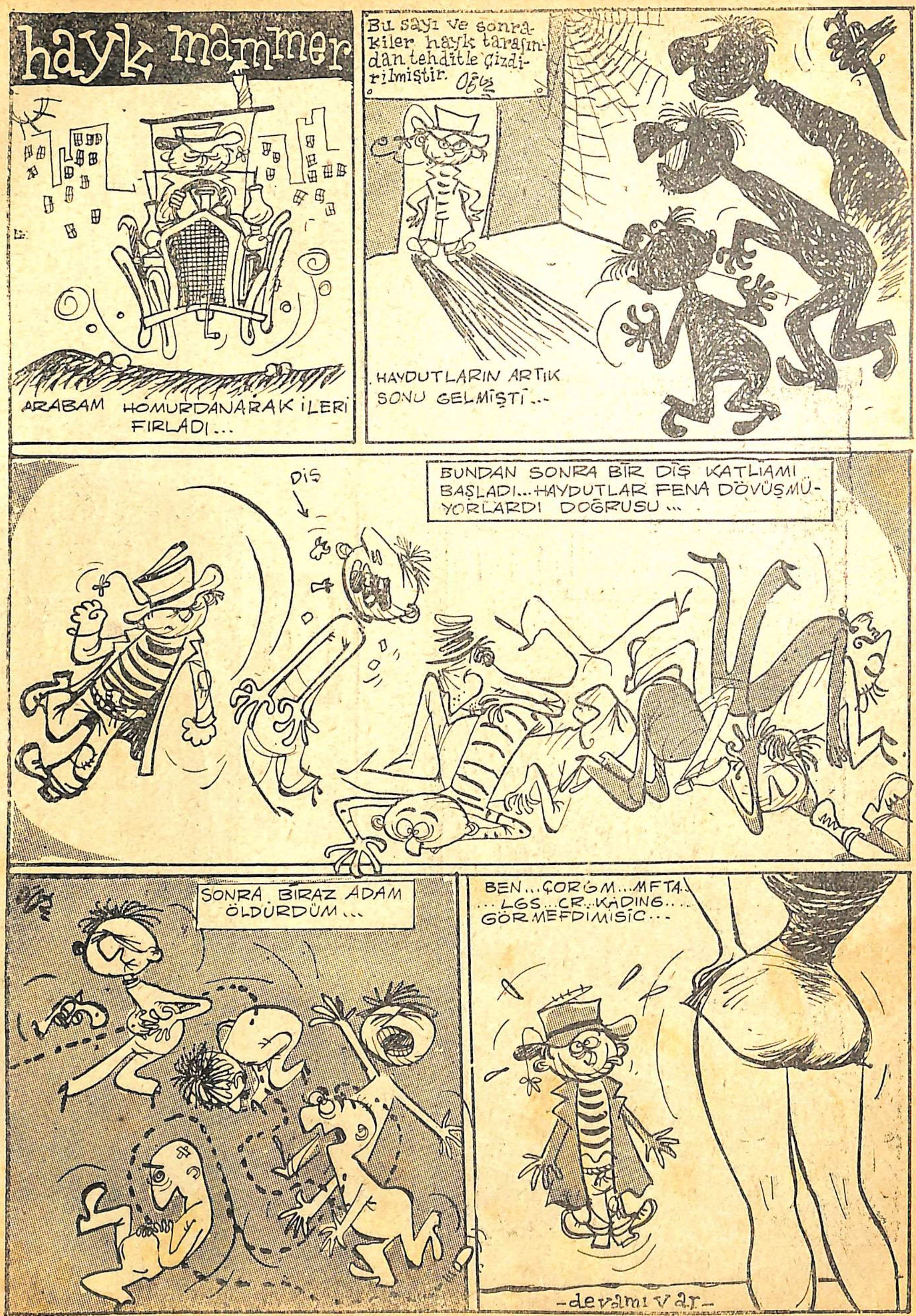
hayk mammer
ARABAM HOMURDANARAK İLERİ FIRLADI...
Bu sayı ve sonrakiler hayk tarafından tehditle çizdirilmiştir.
HAYDUTLARIN ARTIK SONU GELMİŞTİ...
BUNDAN SONRA BİR DİŞ KATLİAMI BAŞLADI... HAYDUTLAR FENA DÖVÜŞMÜYORLARDI DOĞRUSU...
DİŞ
SONRA BİRAZ ADAM ÖLDÜRDÜM...
BEN...ÇORGM...MFTA...
...LGS...CR..KADING.....
GÖRMEFDİMİSİC...
-devamı var-

SAYI 9 — 60 KURUŞ

dolmuş

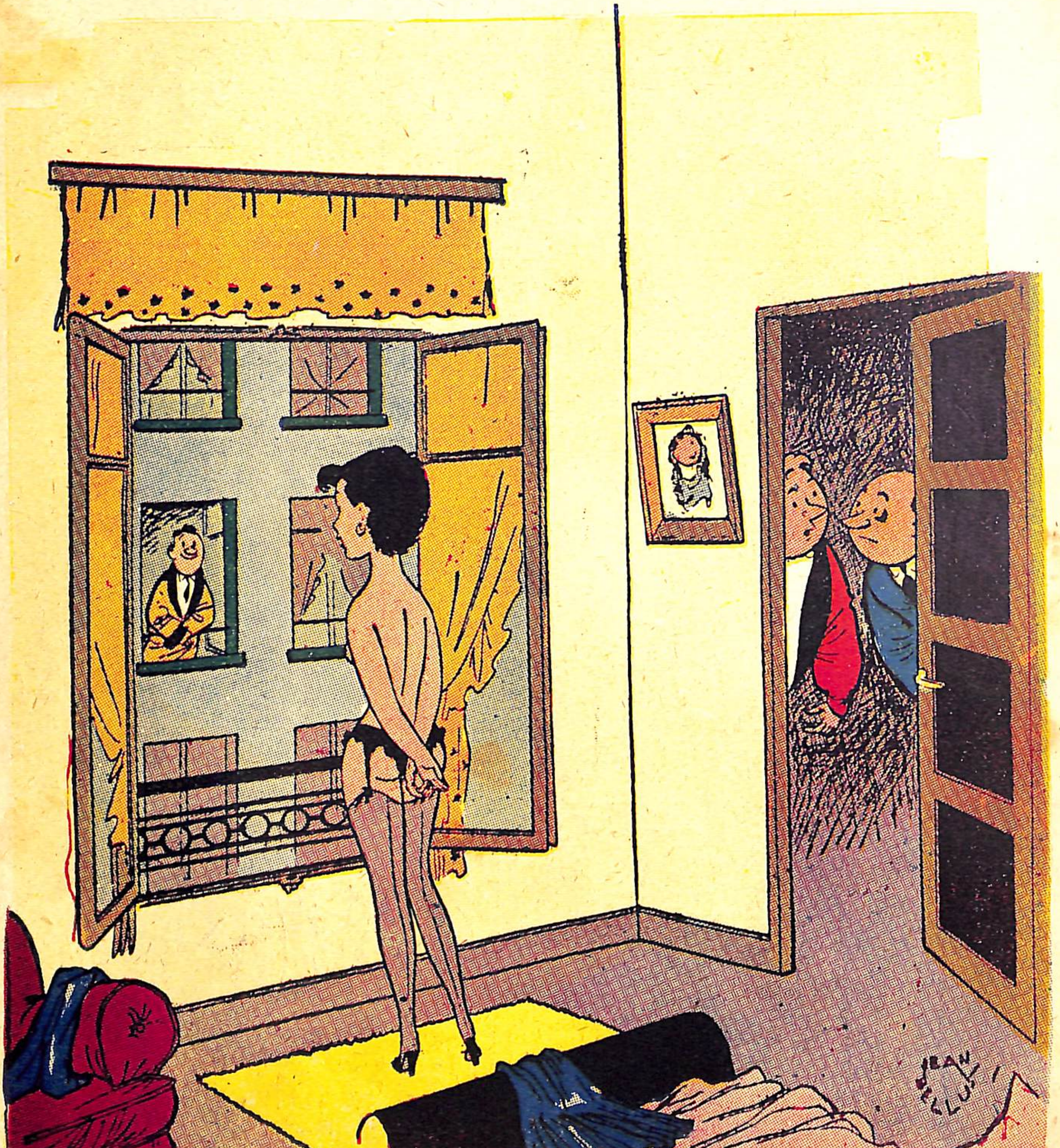

— Komşumuz çok kibar delikanlı doğrusu... Her sabah bizim kızın hatırını sormayı ihmal etmiyor...